

Truyện Khánh Thảo

Cũ

Cũng đã mấy năm trời, kể từ ngày anh đi, một ngày nắng hanh hao chói chói. Không một chút tin nào về bên Thục. Không bao giờ thấy nick anh sáng, mặc cho Thục gửi hàng ngàn offline. Im lìm. Mất hút. Tan biến. Anh, không chút dấu vết.

Con đường ấy không đẹp. Cũ, bụi, gồ ghề. Có cây nhưng không xanh, cũng không mát. Nhưng Thục vẫn đi hàng ngày, đi để mong vận may cho gặp lại anh. Con đường mà một thời, lúc nào nụ cười của Thục cũng ngập hạnh phúc khi ngồi sau anh. Hồi yêu nhau ấy, chưa có khái niệm đường Hàn Quốc hay bến Nhật Bản, cũng không để ý lắm đến những góc thơ mộng trong công viên hay quán cà phê. Yêu nhau đơn giản đến lạt lẽo. Nhưng vui. Vui lắm. Và khổ. Khổ lắm. Thế mà anh đi. Sau một lần giận dỗi. Sau một lần như bao lần, hai người nói chia tay. Hoá ra lần ấy chia thật. Chia cho anh một hành trang ở xứ xa xôi nào đó bên Pháp, và chia cho Thục chuỗi ngày lê thê đông đầy thương với nhớ. Một toà án vô hình đã ấn định thực thi lá đơn ly thân. Không phải ly hôn.

Bởi vì, Thục cứ thấy áy náy nếu đến với một người khác. Giả sử, anh

ở lại, giải quyết cho gọn ghẽ rồi hăng đi, thì hơn. Đằng này, anh ra khỏi cuộc sống của Thục như một trò đùa. Như một màn kịch. Không hiểu anh đã hết yêu thật chưa?

Đề đêm đêm, Thục nhớ những ngón tay anh...

- Này, có tin của Hoàng, mày nghe không?

- Sao cơ? Sao mày có? Anh ấy về chưa?

- Chưa về. Tin chính xác và mới toanh. Đi ăn tối đi, tao kể cho nghe.

Thục quá nôn nóng, đầu óc cô trống rỗng mụ mị. Tay lái điên đảo, hồi hộp. Quyên hện ở một quán ăn được bài trí tinh tế. Xinh đẹp rạng ngời.

- Mày nhìn lại mày đi, bơ phờ quá!

- Thì đẹp cho ai?

- Đẹp cho mày ý, không chịu chăm sóc bản thân gì cả! Ma nó lấy!

- Ủ...mày có tin gì, nói luôn xem nào...

- Thì ngồi xuống, gọi đồ ăn đi đã!

-....

- Gớm, nhắc đến Hoàng là cuống quýt lên...quên dần đi....

-.....

- Hoàng sắp về đấy...

- Bao giờ?

- Tháng sau. Về với vợ sắp cưới.

- Vợ?

- Ủ....

- Ai?

- Diễm.

- Thật?

- Ủ.

- Mày chắc chứ? Ai nói mày nghe?
- Quan trọng gì...người ta hết yêu mày rồi, mà mày cứ ảo tưởng mãi thế?
- Tao cũng hết yêu rồi, chỉ là không quên được thôi.....
- Đồ ngốc!

Quyên không nói gì thêm. Mà bắt đầu ăn. Mặt lạnh lùng.

Diễm là bạn học của anh. Diễm yêu anh. Nhưng Thục cũng chỉ biết đến thế, chỉ coi nó là một điều thoáng qua, vì Thục mê mãi tin vào tình yêu đầu.

Thục lại nhớ những ngón tay anh, những ngón tay từng làm Thục mềm đi, rơi vào một khoảng êm ái nào đó. Đêm lại dài đằng...Ký ức như một cơn gió, vô hình, nhưng mơn man, len lách, hoà trộn vào hơi thở, vào tóc, vào áo quần. Ký ức không màu. Ký ức không âm thanh, nhưng mọi hình ảnh thì xoáy sâu, thì rõ nét, vì nó được bảo quản kỹ lưỡng, được chăm chút và sử dụng thường xuyên. Ký ức không ở trước mặt, không ở sau lưng, không ở trong vòng tay Thục, ký ức cứ nhập nhòa trong trí nhớ, mà trí nhớ thì bao nhiêu chiều rộng, chiều sâu đều dành cho anh.

Ngày yêu nhau, Thục vẫn nằm gối đầu lên tay anh, hát cho anh nghe. Anh nhìn vào mắt Thục, kêu rằng đôi mắt tinh nghịch quá, và anh yêu Thục nhiều lắm. Ngày ấy, Thục điềm nhiên nhắm mắt ngủ ngon lành, giấc ngủ không mộng mị, mang cả nụ cười mãn nguyện theo. Nhưng chập chờn, Thục vẫn thấy tay anh xiết chặt Thục hơn, khẽ vuốt lên tóc, và thì thầm điều gì đó, đầy yêu thương. Thục luôn nghĩ rằng, sau này, hai người sẽ có ba đứa con, hai đứa con trai và một đứa con gái, chúng sẽ được nuôi dưỡng và lớn lên trong sự hài lòng và chăm chút của Thục, chúng sẽ mang óc thông minh của anh,

và sự dịu dàng của Thục. Anh cười lớn khi Thục thổ lộ ước nguyện đó, nói rằng “Tất cả chúng nó đều giống em, nhất là đôi mắt tinh nghịch và cái trán bướng này này”, rồi anh hôn nhẹ lên trán Thục để minh chứng. Ôi chao, Thục nhớ như in, như chúng vừa mới xảy ra cách đây vài phút. Vậy mà, những ngón tay anh, đôi môi anh, giờ đây nồng nàn bên người khác; đôi mắt anh đang đắm đuối nhìn người khác; anh sẽ ở chung nhà với người khác, nằm chung giường với người khác; sẽ đem những hân hoan mê mẩn cho người khác! Thục không rõ mình có nên trách anh, có nên ghét người con gái tên Diễm kia không? Chị ta là một người không đẹp, không cao, đôi mắt buồn vời vợi và ít nói. Đó là tất cả cảm nhận của Thục trong một lần gặp chị ta cùng với rất nhiều bạn bè của anh.

Công việc luôn khiến Thục cảm thấy mệt mỏi. Những tập tài liệu tiếng Anh dài cả trăm trang cần dịch. Sếp là một người tài giỏi nhưng khó tính, đòi hỏi các nhân viên cũng phải nỗ lực hết mình theo nhiệt huyết của sếp. Sếp chưa già, nhưng cũng không còn trẻ, đã từng có vợ, chưa có con, đeo kính không quá dày và cái kính là một thứ trang sức thực sự phù hợp với sếp. Sếp hay mặc áo sơ mi màu khaki hoặc sẫm, hai cái thứ màu lạnh lạnh, băng lạnh, lờn vờn, như không tan, mơ hồ và thách thức. Mỗi khi căng thẳng, Thục lại liếc trộm sang phía sếp, miên man đắm chìm vào cái không gian mơ ảo mà màu áo sếp gây ra cho Thục.

Hôm nay cũng thế. Cuối tuần của cuối tháng, bản báo cáo làm Thục kiệt sức. Từ hôm gặp Quyên, đã hai tuần trôi qua, cả thầy là mười bốn đêm Thục gặm nhấm cái thông tin anh sắp về cùng với vợ chưa cưới, gặm nhấm nỗi nhớ những ngón tay anh. Sao mà Thục không thể dứt bỏ hình ảnh những ngón tay gầy ám mùi thuốc lá của anh.

Đôi tay là đặc điểm mà dễ gặp ai, Thục cũng để ý trước tiên. Nó có thể cho biết loại công việc người đó làm, gia cảnh người đó, sự khéo léo, hoặc thậm chí là tính cách. Quyên có những ngón tay thon dài, chau chuốt và mềm mại thái quá, nó cho biết chủ nhân là một người yếu điệu, nhưng vụng về và nhàn tản. Sếp có những ngón tay to ở đầu ngón, móng tay cắt cụt, hơi sâu vào trong, nhiều nếp nhăn ở đốt. Nhưng không chai. Đó là những ngón tay khó đoán nhất đối với Thục. Thoạt đầu, Thục đã chắc mẩm trong đầu người quản lý của mình xuất phát từ tầng lớp lao động chân tay cật lực và chăm chỉ, song, khi bắt tay sếp, cô không hề cảm thấy một chút chai sần nào, nó êm như chân mèo và lạnh. Cái lạnh mát tan sang tay cô, nhưng điều hoà và không gây phản cảm.

Những ngón tay của anh gầy, và lúc nào cũng có mùi thuốc lá! Những ngón tay tài hoa, sáng tạo, những ngón tay biết chạm vào và nhen lên những cảm xúc bất tận cho Thục. Nhắm mắt vào là cô có thể cảm thấy chúng đang lướt qua vành tai cô, rơi xuống cổ, đi nhanh qua bờ vai, và nắm chặt lấy tay cô...

Tiếng rung của điện thoại trên bàn khè khè làm Thục choàng tỉnh, thoát khỏi cơn mộng mị bất chợt. Một dãy số lạ, dãy số chẳng có gì là đẹp, rối loạn và khó nhập tâm. Thục thôi dăm chiêu và nhấn phím màu xanh.

- Alo!

-

- Alo! Ai đấy ạ?

-

- Alo...

Và vào cái lúc Thục toan tắt đi, mạng điện thoại gần đây thường

xuyên lỗ, gây ra những cuộc đàm thoại mà một trong hai người không thể nghe được, thì đầu dây bên kia cất lên:

- Thục à em?

- Vâng...- Sự run rẩy ập đến - Vâng... ai...

- Anh đây, may mà em vẫn dùng số này.

-

- Em đang làm gì đấy? Mình gặp nhau nhé! Đã quá lâu đối với anh.

- Em... vâng, quá lâu rồi, anh về rồi à? Anh về với ai? Có phải anh về để...

- Mình gặp nhau nhé, anh muốn nhìn thấy em quá!

- Vâng...à không...à vâng...à...em đang bận làm việc...

- Thế lúc nào em có thể gặp anh được?

- Chắc là muộn anh ạ...

- Ừm...thế lúc nào được, em điện cho anh theo số này được không?

Số này anh dùng tạm thôi, anh vừa mua vội nó khi ra khỏi sân bay, cũng chẳng biết số như nào nữa...

Tiếng cười vang lên, đầu óc Thục căng ra, ong ong như sắp ngất. Cuộc điện thoại đã dừng. Cô thở nhanh, và cố thở nhanh hơn để không bị tức ngực. Anh nói rằng anh vừa về, anh mua vội một cái sim, và gọi ngay cho cô mong gặp. Chẳng giống cái người đã lẳng lẳng ra đi cách đây hơn ba năm, chẳng giống cái người về đây bên một hạnh phúc mới mà Quyên nói. Cô chỉ muốn lao ngay ra khỏi phòng làm việc, phóng đến khách sạn anh ở, ôm lấy anh mà ngấu nghiến cho thoả thuê những chờ đợi. Những dòng chữ tiếng Anh nhảy múa vô nghĩa và khó hiểu trước mặt, Thục đã chẳng còn đủ kiên nhẫn và trí tuệ để thông suốt và dịch chúng ra thành tiếng Việt đưa cho sếp. Thục cần nhìn thấy anh, cần chạm vào những ngón tay

của anh. Hơn ba năm nay, Thục giữ nguyên số điện thoại không phải vì công việc hay ý thích, mà chỉ vì cái giây phút như vừa rồi. Giữ nguyên số để anh còn gọi, dù có khi nó cũng chỉ là một xác suất nhỏ nhỏ

- À, em đang ở dưới phòng chờ hả? Đợi nhé, anh xuống đây, chúng ta đi ăn tối!

Anh ở khách sạn vì quê nhà anh cách Hà Nội hơn 100 km. Anh và cô đều là người ngoại tỉnh.

Thục ngồi xuống ghế, cảm thấy chân tay mình ướt nhẹp mồ hôi. Cánh cửa thang máy cạch một tiếng khe khẽ báo mở. Người con trai trong đó bước ra, phong trần bụi bặm, trông xa cách vời vợi, trông như lạ lẫm. Không giống như Thục nghĩ là tim mình sẽ đập loạn, tâm trí sẽ bối rối và sẽ chạy ào đến anh mà khóc, mà hỏi vì duyên cớ gì, anh bỏ cô cô đơn bao ngày tháng? Trái lại, thứ cảm giác duy nhất xuất hiện ấy là lạ. Nó giống như khi cô vừa chuyển nhà mới, phải mất một tuần để quen và thôi cái suy nghĩ là mình chỉ đến ở chơi. Hoặc là nó giống lúc Thục dọn dẹp đồ cũ, tìm thấy một cái vật be bé xinh xinh nào đó bị lãng quên và ngấm nghĩa một hồi, rồi lại cất đi hoặc quyết định loại bỏ. Anh đang ở đó, là anh, nhưng không phải là anh!

- Ủm...em gầy đi thì phải...Em đi xe máy đến hả?

- Không, em đi taxi...(Thục không đi xe, vì cô nghĩ mình không cần đến nó, cô muốn được ở lại với anh, đi bộ ra một quán ăn nào gần đó, rồi lại quay về khách sạn để bù đắp tất cả những mong mỏi bấy lâu.)

- Được rồi, vậy mình đi ra ngoài ăn rồi đi uống cà phê nhé!

Tại Thục ù ù. Giống như những cuộc hẹn hò chán ngắt mà Quyên vẫn kể khi chưa cảm được anh chàng nào đó mới. Hoá ra hơn ba năm

ròng, Thục mong chờ anh, là vì cô không được biết xú xiu tin tức nào của anh, cô ảm ức vì sự ra đi không đáng của anh. Tình yêu đã bị thời gian làm phai tàn lúc nào không hay. Anh như một ám ảnh không nguôi, như một bộ phim gay cấn trên ti vi cần xem hồi kết mà còn mười lăm phút cuối bỗng dưng mất điện, hoặc là như một sáng tác ngẫu nhiên đang tuôn chảy chưa kịp lưu thì máy tính lỗi window tắt ngấm.

- Sao hồi đó anh đi thật, mà chẳng nói với em lời nào? - Cuối cùng Thục cũng hỏi được cái câu hỏi day dứt Thục suốt quãng thời gian xa anh.

-Thì hồi đó em giận anh, em ghét anh, em nói đừng động tới em còn gì. Chúng ta đã chia tay, và anh nghĩ em chẳng muốn nhìn thấy mặt anh làm gì.

-

-

- Anh có nhận được tin nhắn em gửi trên mạng không?

- Em thừa biết là anh không mấy khi quan tâm đến nick hay chat mà. Hồi đó cũng chính em lập cho anh thôi, nói thật là sang đó bạn bự quá, anh cũng quên mất password.

- Anh sang đó làm gì?

- Anh học, học làm ăn, học sống, và giờ anh về để thực thi những điều đó.

- Anh có học cách yêu không?

- Cũng có.

Thục hơi nhói lên trong lòng. Cô nghĩ anh sắp nói gì đó về chuyện của cô và anh, tiếp tục chẳng? Không, còn Diễm? Hay là anh muốn nói anh chẳng còn yêu cô chút nào?

- Em nghe nói...

-

- Gì hả em?

- Nghe nói anh và Diễm...

- À, ừ...hì, sao em biết nhỉ?

Một cái nhói lên nữa, cao hơn lúc nãy, nó diễn ra đâu đó ở phía bên trái.

- Thì chỉ là nghe nói thôi....

- Thế thì nhân tiện, anh thông báo luôn, anh về đây cũng là để tổ chức đám cưới. Anh cưới vợ em ạ...

- Vâng....

- Lẽ ra thì anh cũng chưa cưới, nhưng Diễm có con với anh rồi....

Ra thế. Lúc này thì bỗng nhiên Thục lại muốn nghe anh nói rằng, anh yêu cô như những ngày trước khi ra đi, song sang bên đó, rồi Diễm cũng sang, cuộc sống thiếu thốn tình cảm đã đẩy anh vào một chọn lựa bất đắc dĩ. Một kịch bản quen thuộc thường thấy với những người đi xa. Như thế thì cũng dễ hiểu, anh vừa về đây, muốn gặp Thục để xin lỗi chẳng?

- Chắc chị ấy mừng lắm? Chị ấy yêu anh mà.

- Ừ, cả anh cũng mừng. Anh cũng yêu cô ấy.

Nếu như không phải ngay từ lúc đầu khi được nhìn lại anh, Thục đã giữ bình tĩnh, thì giờ nghe cái câu này, Thục sẽ gào lên mất. Anh nói ra điều đó thản nhiên như là từ trước đến nay, Thục chưa từng là người yêu của anh vậy.

Rồi anh bắt đầu kể. Kể về những ngày anh sống bên đó, những con người anh gặp, về Diễm, về ý định đám cưới... tuyệt nhiên không có chỗ cho Thục và những đợi chờ của cô trong suốt buổi tối.

- Thế em bao giờ cười?

- Em á? - Thực nhếch mép cười - Chắc cũng sắp thôi anh ạ...

- Ừ, thế là tốt rồi. Nãy giờ huyền thuyên, anh quên không hỏi giờ em yêu ai?

- Em yêu một người không đẹp trai, nhưng đầy năng lực, hơi già so với em, khó tính, nghiêm khắc. - Bất giác, Thực mô tả sếp.

- Trời, anh cứ tưởng em sẽ thích ai đó lãng mạn hơn anh chứ?

- Cần gì anh, em cũng khác rồi, giờ em ghét mấy thứ lãng mạn lắm. Nào là tình yêu sướt mướt, nào là đợi chờ, em thấy chúng tẻ ngắt anh ạ...

- Thế là tốt đấy... Diễm cũng thế. Cô ấy là người rất thực tế, chính nhờ cô ấy anh mới biết thế nào là cuộc sống tốt...tuần sau cô ấy mới bay về.

Và rồi anh còn hỏi thăm vài người bạn chung, vài người họ hàng của Thực, những người anh đã gặp. Thực ngắt ngang anh khi anh vẫn còn hào hứng:

- Em phải về đây, để em trả tiền cà phê cho, coi như em khao lương vừa lĩnh, hỏi anh đi em chỉ mới là cô sinh viên vừa ra trường, nhỉ?

Anh có thoáng ngỡ ngàng:

- Anh muốn...

- Muốn gì cơ?

- Muốn...nói chuyện với em lâu hơn,...thú thật anh muốn ở với em đêm nay...- Giờ Thực mới nhìn lại những ngón tay anh, nó vẫn gầy guộc như thế, đang đan vào nhau vện vẹo như một đũa trẻ mắc lỗi.

- Không được anh ạ, không biết Diễm thế nào, chứ còn người yêu của em sẽ không thích em làm điều đó đâu. Em về nhé!

Thế là hết. Chấm dứt thật sự chuỗi ngày héo mòn của Thực. Hơn ba

năm qua, Thục đã làm cái điều xuẩn ngốc là tìm anh về mỗi đêm, đặt ký ức anh cạnh giấc ngủ, lấy những ngón tay anh làm biểu tượng. Anh chỉ còn muốn ở với Thục một đêm chứ không phải là suốt đời. Anh nghĩ rằng, nó sẽ khoả lấp được nỗi cay đắng đang loang ra, chảy tí tách trong người Thục ư?

Thục bắt taxi quay về công ty. Cô sẽ hoàn thành cái báo cáo đang dở lúc chiều.

Phòng sếp vẫn sáng đèn, vẫn để ngỏ cửa như thường thể, nên Thục hay liếc nhìn cái màu áo màu khói, màu sương của sếp. Thục tự thấy buồn cười là trong phút chốc cô đã lấy sếp ra để minh họa cho người yêu của cô. Người cô yêu là người cô vừa chia tay, chia tay thật sự ấy, với những ngón tay gầy đầy mùi thuốc lá

- Sếp chưa về ạ? Em quay lại hoàn thành cái báo cáo...

- À... Thục đấy à? Tưởng hồi chiều mệt mà? Sao không nghỉ cho khỏe?

- Dạ thôi, em đỡ rồi, đầu tuần phải gửi cho bên kia rồi, em làm xong mai nghỉ một thể.

- Ủ, hoan nghênh tinh thần làm việc! Phòng tôi có cà phê này, cô chịu khó cầm ít nước nóng, uống cà phê rồi tôi với cô cùng thức!

- Dạ...- Thục hít sâu, chưa bao giờ cô lại thấy yêu thích công việc đến thế. Nhìn kỹ thì áo sếp hôm nay có màu khói xanh, không phải khói xám.

- À Thục này...

- Dạ?

- Có khi tuần tới công ty ta đi nghỉ mát thôi! Tôi cũng bóc lột mọi người quá!

- Thế thì thích quá! Sếp cho mọi người đi biển nhé!

- Nhất trí.

Thục đặt cốc cà phê lên bàn sếp rồi quay về chỗ ngồi của mình. Cô nghĩ đến chuyện mình ngồi bên biển ngắm hoàng hôn, điều mà suốt thời gian yêu anh, cô đã mong được làm cùng anh mà chưa có dịp. Cảm giác ấy nhẹ bẫng....

Hà Nội, tháng 7 năm 2008

Khánh Thảo

Độc thân

Chủ nhật. Nàng dậy muộn. 9h. Nhưng thành phố vẫn êm ái. Không cần vội vã ăn sáng, trang điểm, nàng đi chân trần ra ban công, xoa tay một hồi lâu mới thấy ướt mát. Mưa phù du. Nhưng chân thì lạnh tan. Ngoài ban công không trải thảm. Nền gạch đá hoa nhức buốt toả lên, ngón chân có vẽ hình hoa hồng của nàng, nếu không có lớp sơn diệu vợi kia, thì đã nhìn rõ chúng tím xanh lại.

Lâu lắm rồi miền Bắc mới có mùa đông lạnh như thế. Những ngày giáp Tết, nhiệt độ chẳng khi nào lên được đến 8. Nàng không diện được chiếc vest trắng có nơ đăngten và đầm satin hồng may cho dịp Tết, lúc nào cũng áo măngtô đen thẳm đến ngang bắp chân, khăn dạ màu đỏ chói kéo cao gần đến miệng, và bột da lên tận gối. Thì cứ

nghĩ như Tết năm trước, nắng vàng ươm, trời ấm nóng. Sau Tết, vẫn còn những ngày lạnh, nhưng không buốt nhiều nữa. Nàng vẫn cố thủ trong măngtô đen. Thân hình cò vạc của nàng không chịu nổi thời tiết khắc nghiệt. Tú vẫn bảo nàng là đáng tiểu thư. Mà nàng thì không thấy thế. Làm việc không ít hơn 10 tiếng một ngày, ăn uống qua loa, không hấp thụ được cá, nói dễ hiểu là nàng ghét những món ăn có liên quan đến từ cá. Mà nào thì cá nhiều đạm nhưng không béo, cá tăng trí thông minh, nàng thì không thích. Hồi bé cũng có ăn, hiện tượng này xuất hiện khi nàng 16 tuổi, sau một cuộc thương nhớ lơ ngơ với một anh chàng mê cá, nàng đâm ra không ăn nổi chúng. Cứ nhìn thấy cá, là nàng tưởng tượng như mình đang đối diện với gương mặt baby mà lòng dạ già cỗi của chàng kia, thế là cứ muốn ói ra. Ói cho đến khi cái mùi tanh ám ảnh kia tạm thời lảng mất.

Tú cũng bảo, không chỉ là đáng tiểu thư, nàng còn số tiểu thư. Ba mẹ nàng xuất thân bình thường, làm công chức nhà nước, cuộc sống vừa phải. Nàng cũng học đại học chính quy bằng khá, xin việc ở một công ty chuyên về dự án môi trường, thế là từ đấy vất kiệt vào lao động trí óc. Không giàu, nhưng cũng thừa tiêu và có được những thứ vừa vặn với cuộc sống độc thân chưa chồng. Chắc Tú nói thế vì cái sự xanh rớt của nàng. Tắm rửa thế nào cũng không béo, trong khi đó, Tú chỉ là tư vấn viên sức khỏe cho nàng thì ngày một đầy đặn. Thân hình căng tròn của Tú mang đến cảm giác mạnh mẽ nhưng không khô cứng, đám đàn ông con trai cứ bị hút vào đó.

Nàng mình cò vạc, và không vì thế mà kém người theo đuổi. Gương mặt lạnh lợi, tóc nhuộm màu hạt dẻ, tôn lên cặp mắt tròn to sáng long lanh. Miệng rộng sang cảnh, thêm cả khéo trang điểm và ăn mặc,

nàng hay Tú đều ưa nhìn như nhau. Có người ngày xưa đã thích cả hai, tán tỉnh cả hai, và bị cả hai cho rớt. Sao mà đánh đổi tình bạn thân vì một gã như thế được?

Ấy vậy mà sáng nay nàng chỉ vận váy ngủ, đi chân trần đứng ngoài ban công hứng mưa. Cơn mưa như từ một góc xa xôi nào đó làm sống lại những xúc cảm khó tả. Bâng khuâng? Xao xuyến? Hay vài từ tương tự. Nàng không biết. Có lẽ là do đêm qua nàng đã quá tâm trạng, vượt qua hết cả những động tính từ kia. Đêm qua là một đêm hoang hoải. Nàng đã giật mình sợ hãi. Nỗi cô độc ập đến, vây hãm nàng, nham hiểm và độc đoán. Cơn say không làm nàng vui. Nàng như đứng giữa hàng ngàn bóng ma, nhưng không có một đồng loại nào đứng về phía nàng. Không một ai. Kể cả bóng ma của chàng. Từ lúc nào đó, dường như nàng đã quên chàng. Chàng đi qua cuộc đời nàng, chỉ như một giấc ngủ trưa. Nhưng giấc ngủ ấy gieo vào lòng nàng một men thuốc bất tận, lúc nào hình ảnh chàng cũng lấp loá màu nắng xanh, màu của cái ngày mùa hè chói chang ngồi uống cà phê dưới tán cây trên đường Lý Thường Kiệt. Chàng cao, đẹp như người mẫu, miệng cười quyến rũ. Chàng mặc sơ mi kẻ hồng điệu đà, nhưng manly khó tả. Chàng làm nàng mê mẩn ngay từ phút giây đầu tiên. Tú cười nham nhở trước khuôn mặt thần thờ của nàng.

- Nè, anh ta tên Lâm, làm cùng tao đây!

- Thật hả? Có người như này mà sao chưa từng nghe mày nói đến?

- Thì có dịp gì mà nói, mê rồi phải không? Con gái chỗ tao xôn xao hết cả!

- Ủa, cả mày nữa hả?

- Không, không hiểu sao đó không phải tuýp người của tao.

Chàng ngẩng mặt lên, hướng mắt nhìn về phía nàng và Tú. Tú đưa tay ra hiệu chào, nụ cười của chàng lại nở lần nữa, chàng nói gì đó với mấy người bạn rồi tiến về phía hai người. Tim nàng đập xôn xao. Đó là lần đầu tiên gặp gỡ. Lần đầu tiên cho mối tình của nàng và chàng. Nhanh. Và ngắn. Chàng và nàng như sinh ra là để cho nhau, đã chờ đợi ngần ấy thời gian để được gặp nhau, để được lao vào vòng tay nhau không so đo tính toán. Mỗi ngày trôi qua đều mang theo một sắc màu dễ chịu. Mỗi ngày, với chàng, là niềm vui bất tận, là hạnh phúc ngập tràn. Chỉ một từ đơn giản nhất, nhưng nhiều ý nghĩa nhất để diễn tả cho vô số sắc thái trong nàng: Tình Yêu. Chàng là người nồng nàn, dịu dàng mà mãnh liệt, chàng làm trỗi dậy, làm xuất hiện trong nàng đam mê, khao khát. Nàng uyển chuyển. Nàng nhịp nhàng kết hợp với chàng. Mỗi đêm bên nhau là mỗi đêm thăng hoa, nàng được thả lỏng trong sung sướng, được cười rạng rỡ ghì đầu chàng vào ngực mà thì thào “Em yêu anh”. Chàng vòng đôi tay rắn chắc xiết lấy nàng, đôi khi còn nhấc bổng nàng lên, nàng quá nhỏ bé. Nàng mong manh và chênh vênh trong tay chàng, nhưng tất cả đọng lại chỉ là cảm giác bồng bênh, rập rờn như sóng biển, như nền thơm, như hoa hồng, như những bản ballad tôn vinh giây phút tuyệt vời của hai người.

Nàng tần ngần rung mình. Mưa có vẻ khó dứt. Hạt mưa xanh xao. Hơi mưa mơn man. Nàng thèm đến tê dại thứ hơi ẩm quen thuộc vẫn như còn văng vất ở gáy, ở tai. Sau một chuỗi ngày dài, hôm nay nàng mới lại dành thời gian để nhớ chàng đến thế. Nàng nhớ những ngày sau Tết năm ngoái, nàng vẫn còn kiêu hãnh ngồi sau xe chàng, khăn choàng trắng mỏng bay lơ đãng trên phố, giữa dòng người ồn ào, giữa cây lá đơm mầm tí tách hồi xuân. Ai cũng giục hai người kết

hôn. Chàng bảo, để cuối năm, vì chàng sẽ có nhà mới, sẽ đón nàng về làm bà hoàng của tổ ấm xinh đẹp đó. Lẽ ra giờ này, nàng đang làm vợ, đang tiếp tục được hưởng tháng ngày thiên đàng cùng chàng. Lẽ ra giờ này, nàng đã làm mẹ. Nàng sẽ ẵm thiên thần bé bỏng của hai người, âu yếm, vuốt ve, và ngắm nhìn không chán cái mũi xinh xinh giống chàng, cặp mắt to long lanh của nàng. Lẽ ra giờ này, nàng phải là người đàn bà hạnh phúc nhất thế gian. Lẽ ra.... Nếu như không có chuyến đi quý quái ấy!

Nếu như không có Lệ.

Lệ rủ chàng đi cùng chuyến công tác ấy. Vì Lệ là nhân viên mới, mà chàng lại là người trực tiếp kèm cặp từ hồi Lệ còn là cô sinh viên kinh tế xin vào công ty thực tập. Nàng chưa bao giờ ghen, và quả thực là cũng chẳng có gì để ghen. Vì nàng biết chàng yêu nàng. Chàng và Lệ chỉ như anh em. Mà Lệ có lỗi hay không, khi nài nỉ chàng đi cùng, chỉ nghe phong thanh sau này Tú nói rằng Lệ muốn có cơ hội. Một tuần vắng chàng, hàng trăm tin nhắn không thể làm nguôi vơi nỗi nhớ mong cháy bỏng. Trong tuần đó, nàng có thấy hơi khó ở, định chờ chàng về đưa đi khám bệnh. Nàng muốn tự hào là mình có người yêu biết quan tâm, luôn ở bên nàng, luôn cùng nàng dù ở bất cứ đâu. Thứ 6. Chàng gọi điện là sẽ về đến nơi khoảng 7h tối. Nàng phấp phồng y như ngày còn bé, mỗi lần chờ một tập truyện tranh mới. Nàng đã chuẩn bị cho một buổi tối lãng mạn. Nàng nghĩ nàng sẽ không thể kìm lòng mà ôm chầm lấy chàng...

- “Em à, anh vừa xuống tới sân bay, chắc một tiếng nữa anh sẽ về đến chỗ em. Anh nhớ em quá chừng....”

- “Anh có qua phòng vé không? Hay em chờ anh ở đó nhé?”

- “Thôi, anh bắt taxi đi cùng Lệ, nhà cô ấy cũng trên đường đến chỗ

em, cho cô ấy quá giang luôn”.

- “Thế cũng được. Nhanh lên anh nhé! Yêu anh.”

Từ phút ấy, nàng bồn chồn đi lại và chờ một tiếng chuông cửa. Điện thoại di động chợt reo.

- “Alô, chị có phải người nhà của số điện thoại đang gọi đến này không?”

- “Vâng, ai thế ạ? Anh Lâm đâu ạ?”

- “Anh ấy bị tai nạn, đang ở bệnh viện X....”

Nàng không nhớ nàng đã làm gì vào lúc ấy, chỉ biết khi trông thấy gương mặt chàng, nó thật sự đáng sợ. Nó méo mó và dị hợm. Nó làm nàng không muốn nhận đó là người yêu nàng, là người mà nàng vẫn muốn áp ôm, yêu thương, vẫn muốn làm chồng và làm bố của những đứa con sau này; làm nàng đến tận giờ vẫn không tin rằng, người đã chết ấy là chàng.

Bác sĩ thông báo rằng nàng có thai được gần một tháng. Điều đó không còn là nỗi vui mừng, mà trở thành nỗi hoang mang lo lắng cho nàng. Đó là giọt máu của chàng, nó chắc hẳn sẽ là một đứa bé khôi ngô và thông minh, nó sẽ làm nàng không bao giờ được phép quên chàng. Nhưng nếu nó ra đời, nó sẽ không có bố. Và nàng không dám chắc là mình chịu được áp lực nếu giữ nó lại vào thời điểm này. Đó là một điều ngông cuồng, mà nàng thì chưa đủ can đảm để tạo ra một tiểu thuyết.

Chỉ thế thôi. Mà sau đám tang chàng, nàng lặng lẽ và đau đớn một mình đi phá bỏ sinh linh chưa rõ cả hình hài kia. Một mình. Để rồi không đủ sức đi về nhà. Để rồi nằm đến gần tối trong bệnh viện phụ sản, và phải gọi Tú đến. Nàng xin nghỉ làm cả tuần, những cơn vật vã khóc lóc làm nàng trông như một hình nhân tiều tụy đã bị lũ chim

đồng mở cho tôi bời. Nàng thật sự kiệt sức.

Lạnh làm nàng lao đao. Mưa ngấm vào trong tim nàng. Nhận ra cả thân hình đang lầy bầy. Nàng quay người đi vào. Trượt ngã. Đầu đó bóng ma đêm qua của chàng lướt qua nàng rất khẽ...

Hà Nội, 28 tháng 02 năm 2008.

Khánh Thảo

Không bao giờ vào 12 pm

Màu trắng. Đó là ấn tượng đầu tiên của tôi về căn phòng nàng ở. Trắng một cách ma quái, một cách khó hiểu. Thứ màu trắng im lặng nhẩn nại, nhưng âm thầm bủa vây người ta. Tường trắng, rèm cửa sổ màu trắng, drap giường màu trắng, bộ bàn ghế bọc nệm trắng, hoa trắng. Màu trắng lạ kỳ và bí ẩn, giống hệt nàng.

Nàng cười nhẹ nhàng:

“Anh uống gì? Bia hay trà đào?”

“Anh thích trà chanh. Em có không?”

“Không, em chỉ có trà đào thôi.”

“Vậy thì anh uống bia...”

Nàng lại cười nhẹ nhàng. Thân hình mảnh mai di chuyển đến bên

chiếc tủ lạnh, dĩ nhiên cũng màu trắng, lấy ra hai chai bia Heineken.
“Anh một, và em một nhé! Chúng ta uống vì hôm nay anh ghé thăm phòng em.”

“Cảm ơn em.”

Tôi đón lấy chai bia từ tay nàng, vô tình chạm thoảng qua những ngón tay gầy guộc, nhận thấy da thịt nàng không ấm áp, thứ thân nhiệt yếu ớt và khiến cho tôi phải rùng mình.

“Tại sao em không kéo rèm ra?”

“Em không thích nắng.”

“Nhưng trời đã ngả về chiều rồi.”

“Vậy thì để em bật đèn nhé!”

Ngay cả thứ ánh sáng điện nàng vừa bật lên, tôi cũng thấy nó trắng kỳ ảo hơn ở những nơi khác. Khuôn mặt nàng tươi tỉnh, ánh đèn làm màu tóc nàng óng ánh. Đôi mắt dịu dàng chưa bao giờ tôi được gặp, nàng như một tiểu thư đài các trong những cuốn tiểu thuyết tình yêu diễm lệ phương Tây. Đôi môi nhỏ nhắn. Đường nét nào của nàng cũng thanh mảnh, mềm mại, nếu để ví von thì giống một nhành hoa huệ, thứ hoa tôi chỉ thấy chị gái mình mua vào những ngày cúng giỗ. Tôi rùng mình lần thứ hai.

Tôi thường đi làm về muộn. Nhưng bao giờ trước khi đi ngủ, tôi cũng online và mở mail. Ít người quen lên mạng vào giờ đó. Có một lần, tôi vào một phòng chat ngẫu nhiên, những nickname đêm khuya thường gây hoang mang nhiều hơn ban ngày. Na ná như nhau. Emgaicodon, trainhay79, haydenbenem1000, yeulamchi... Tôi dừng chuột lại ở một cái nick lạ lẫm: khongbaogiova012pm.

“Chào bạn.” Tôi gửi một thông điệp. Thật dễ chịu khi messenger đã có thể gõ bằng tiếng việt.

“Xin chào.” Phía bên kia đáp lại ngay lập tức.

“Chúng ta làm quen nhé. Tôi tên Phong, 27 tuổi.”

“Em là Bảo Ngân. 26 tuổi”

Là con gái. Lại ít hơn tuổi hơn. Tôi hí hửng hẳn lên. Không biết khongbaogiovaio12pm có xinh xắn không nhỉ?

“Sao em chat khuya thế?”

“Cũng giống như anh thôi.”

“Sao em chắc là giống?”

“Em cảm thấy vậy.”

“Anh tìm người nói chuyện đêm khuya. Anh đang lẻ loi quá!” Tôi buông lời tán tỉnh như thường lệ, sau đó thoáng chút ân hận.

“Vậy anh có muốn nói chuyện hết đêm nay với em không?”

Tôi hoang mang. Khongbaogiovaio12pm có ý gì nhỉ? Hay cô nàng cũng giống như cái nick Mecungaitinhxxx tôi gặp tuần trước, sau khi xin địa chỉ, Mecungaitinhxxx đã xuất hiện ở nhà tôi sau nửa tiếng, son phấn xiêm y lộ rõ nghề nghiệp. Cô ta “nói chuyện” suốt đêm đó với tôi, sáng hôm sau thì tự động ra về. Dĩ nhiên là tôi không ki bo đến nỗi không cho cô ta một khoản gọi là mua thêm thời son. Tôi đấy, cũng tầm thường vậy thôi, không thể chiến thắng những cám dỗ bản năng. Tôi có một căn hộ đủ rộng cho một gia đình ba người, có một công việc đủ nuôi cái gia đình ba người kia, nếu có. Tôi cũng có một ngoại hình dễ coi, cao ráo và lịch lãm. Và tôi yên tâm với ba thứ mình có để tồn tại.

“Vậy anh đến chỗ em hay em đến chỗ anh?” Tôi hỏi, trong đầu thoáng thất vọng, vì đã tưởng cái nick này không giống như nhiều cái nick đêm khuya tôi hay gặp.

“Mình nói chuyện trên mạng cũng được mà.”

Gì thế nhỉ? Tôi cứ tưởng vậy, rồi lại không phải vậy. Phía bên kia khiến cho tôi tò mò và trở nên nghiêm túc hơn.

“Ok. Em làm gì?”

“Em không có công việc gì cụ thể cả. Lúc thì dịch sách, lúc thì chơi nhạc. Lúc lại dạy mọi người cắm hoa. Còn anh?”

“Vậy em là người đa tài rồi. Anh làm trong lĩnh vực kinh doanh.”

“Chắc anh chưa có gia đình?”

“Sao em đoán vậy?”

“Chỉ những người cô đơn mới lên mạng giờ này thôi. Lý do thứ hai là vì không có thời gian để online vào ban ngày. Theo em, anh có cả hai lý do đó.”

“Em đoán cũng đúng nhỉ? Chắc còn có tài coi tướng số nữa?”

“Cũng chút ít. Nhưng em lại không bao giờ đoán nổi cho chính mình.”

“Không thầy bói nào tự coi cho mình được. Cũng là chuyện bình thường thôi mà. À, cái nick của em có nghĩa là gì vậy?”

“Không bao giờ vào 12 pm.”

“Anh hỏi ý nghĩa của nó cơ!”

“Rồi lát nữa anh sẽ hiểu.”

Một cô gái bí hiểm. Tôi thích những người như vậy. Phải có cái gì đó để cho người khác khám phá, bí mật làm nên sức quyến rũ cho người phụ nữ mà.

“Em sống ở phố nào? Cho anh số điện thoại được không? Anh cảm thấy muốn làm bạn của em.”

Phía bên kia đột ngột offline sau câu hỏi của tôi. Thế là thế nào nhỉ? Tôi đã có gì lỗ mắng ư? Hay bên nhà cô ấy mất điện? Hay mạng lỗi?

“Sao thế? Em không muốn nói chuyện với anh nữa à? Tiếc thật. Hy vọng ngày mai lại thấy nick em sáng.” Tôi để lại message cho

Khongbaogiovaio12pm rồi tắt máy. Nhìn lên đồng hồ. 12.00.

*

Đó là câu chuyện vì sao tôi quen nàng. Hôm sau đó tôi có gặp nàng trên mạng, có hỏi vì sao offline đột ngột, nàng có xin lỗi nhưng không giải thích lý do, cũng như luôn từ chối cho biết vì sao nàng lấy nick là Khongbaogiovaio12pm. Chúng tôi trở thành bạn của nhau mỗi đêm, nhưng chỉ đến 12.00 là nàng nói lời tạm biệt. Tôi mơ hồ nhận thấy điều đó liên quan đến nickname kỳ lạ của nàng.

Và sau gần một tháng, hôm nay tôi có được địa chỉ và đến thăm nàng. Tôi có ý mời nàng ra ngoài ăn tối nhưng nàng bảo sẽ nấu cái gì đó mời tôi. Thật là thú vị. Nàng thu hút tôi thật sự.

“Anh đỡ khát rồi chứ? Bữa tối em đã dọn sẵn rồi, mình bắt đầu nhé!”

“Ngại quá, lần đầu đến nhà đã được em mời cơm rồi, mà chẳng có quà gì cho em cả.”

“Vậy thì lần sau cũng được mà.”

Căn phòng của nàng gọn ghẽ và sạch sẽ. Gian ngoài vừa là phòng khách, vừa là phòng ngủ. Gian còn lại là nhà bếp và nhà tắm. Bàn ăn trải khăn trắng, tôi cũng đoán được điều đó từ trước khi bước vào.

Một gian bếp ốp gạch trắng, có vẻ mới được làm lại.

“Em thích màu trắng nhỉ? Trông em mặc màu trắng cũng hợp lắm đấy!”

Tôi đã định khen nàng từ lúc mới đến, nhưng bị chứng lại vì ấn tượng quá nhiều màu trắng trước mắt. Nàng vận chiếc váy liền bằng vải mềm, màu trắng, có thêm một lớp voan mỏng bên ngoài, nhìn nữ tính và thánh thiện kỳ lạ. Màu tóc và lông mày nâu đậm tự nhiên, vóc

dáng cao ráo, có lẽ ông hoặc bà nàng là người ngoại quốc, nên nhìn nàng toát ra một vẻ tây tây, như cách nói của mọi người. Nàng không đeo trang sức nhưng có dùng nước hoa, mùi thơm mơn man theo từng bước chân của nàng, một mùi thơm cũng dễ chịu và dịu dàng như nàng.

“Chà, nhiều món thế?”

“Nhà có khách mà... với lại, em rất thích nấu ăn.”

Đúng là người con gái tôi đang tìm kiếm. Còn gì tuyệt hơn khi nàng không những xinh đẹp mà còn hiền hậu, đảm đang? Cứ như từ một nơi xa xăm nào đó, nàng xuất hiện để tôi không thể hững hờ lâu hơn nữa với chuyện tìm một người cùng chung sống suốt cuộc đời này. Tôi sẽ yêu nàng, và sẽ không bao giờ phản bội nàng. Trong thâm tâm tôi đã nảy nở những dự định rõ rệt. Nhất định tôi sẽ chinh phục nàng, nàng sẽ là của tôi, cả màu trắng hơi ma quái của nàng cũng sẽ thuộc về tôi mãi mãi. Đột nhiên, cái rung mình thứ ba làm tôi ớn lạnh. Nàng khẽ đưa mắt và nhìn thấy tôi lắc lắc đầu:

“Anh sao vậy?”

“Không sao, bỗng nhiên anh thấy hơi lạnh...”

“Chắc tại phòng em lạnh lẽo quá chăng? Vài người bạn của em bảo vậy, họ không thích đến đây thăm em, vì màu trắng mà em sử dụng.”

“Không, ai cũng có sở thích riêng mà. Anh thấy nó thanh lịch đấy chứ!”

Tôi nói vụng về, che giấu cảm giác ban đầu tôi có về căn nhà màu trắng của nàng. Màu trắng, màu của những thiên thần, nhưng cũng là màu của những hồn ma. Nàng là ai trong hai điều đó? Tôi ngược nhìn nàng, khuôn mặt thon thả và nhẹ nhõm, như không hề suy nghĩ gì cả. Nàng đang từ từ xới cơm vào bát, đôi tay mềm như chiếc váy

của nàng. Không, nàng không phải là hai điều hư vô đó. Nàng là sự thật, là người hàng đêm vẫn trò chuyện với tôi, là người mà giờ phút này đang khiến trái tim tôi phải xao xuyến và khao khát. Mà kể cả nàng là hồn ma, thì là hồn ma hết sức yêu kiều, và tôi nguyện sẽ yêu bằng được hồn ma trước mặt. Hoặc nàng là thiên thần, thì tôi sẽ không bao giờ để nàng bay mất.

“Ngon quá!” Tôi buột miệng kêu lên ngay miếng thức ăn đầu tiên. Tôi không thể nào không kêu lên, vì tài nấu ăn của nàng không thua gì những nhà hàng cao cấp mà tôi hay đi cùng sếp tới để bàn bạc cho những dự án đầu tư béo bở.

Nàng mỉm cười, không quá hãnh diện về lời khen. Có lẽ tôi cũng chỉ là một trong tất cả rất nhiều người đã từng khen nàng, nên nàng không biểu cảm sự vui thích bất ngờ nữa.

Nàng hỏi tôi có muốn nghe nhạc không, sau khi bữa ăn đã kết thúc và nàng đã dọn dẹp mọi thứ. Tôi đồng ý. Nàng tìm một đĩa nhạc không lời, thật phù hợp với sự lãng mạn như trong mơ mà tôi đang tận hưởng.

Nàng ngồi xuống cạnh tôi, không quá gần để tôi có thể hiểu lầm, nhưng cũng không quá xa để khiến tôi cảm thấy kém thân thiện. Mùi nước hoa quyến rũ khứu giác của tôi mãnh liệt, thứ hương thơm không quá nồng nàn, nhưng cũng không hề giống với bất kỳ loại nước hoa nào tôi đã từng tiếp xúc, ở công ty, ở vũ trường hay ở những nơi kém sang trọng và kém đứng đắn hơn. Ông trời đã thật ưu đãi tôi khi mang nàng đến với cuộc đời tôi. Bỗng nhiên tôi muốn nói với nàng những mỹ từ bóng bẩy để tôn vinh, ca ngợi nàng, để nói cho nàng biết là tôi yêu nàng mất rồi. Khi tôi quay sang phía nàng thì bắt gặp ánh mắt nàng nhìn tôi tự khi nào, kiên nhẫn, không lả lơi,

không thúc giục, không tò mò.

“Anh rất giống một người em quen.”

“Vậ à? Anh hy vọng đó là một người tốt và cũng ngưỡng mộ em như anh!”

Thật là tuyệt vời khi tôi có thể lấy lại bản lĩnh phong lưu vốn có trước những cô gái, song liệu rằng nàng có giống như bọn họ không? Có thích những lời có cánh, hay sẽ cho rằng tôi chỉ là kẻ tán tỉnh sáo rỗng?

“Không tốt lắm, nhưng anh ấy cũng đã từng yêu em.”

Nàng làm cho tôi không thể hiểu nổi nàng. Nàng dịu dàng, vâng, tất nhiên là như vậy. Nhưng nàng cũng rất thản nhiên, nàng không hề có lúc nào tỏ ra một biểu cảm lạ lẫm hay ngượng nghịu, hai thái độ vẫn luôn đi cùng sự dịu dàng.

“Đã từng? Thế còn bây giờ thì sao?”

“Bây giờ thì em không biết, và em, nghĩ là không thể, vì anh ấy đã chết rồi.”

Có cái gì đó lạnh toát chạy dọc cơ thể tôi. Tưởng như tôi vừa thoáng thấy một bóng ma đứng cạnh nàng, đưa đôi mắt vô hồn nhưng nham hiểm nhìn chòng chọc vào tôi. Nàng làm tôi sợ.

“Chết rồi? Chắc đó là một nỗi buồn của em?”

“Có lúc em buồn, có lúc em lại vui vì điều đó.”

“Anh có tò mò quá không nếu hỏi em tại sao?”

“Em buồn, vì em đã rất yêu anh ấy, anh ấy cũng rất yêu em. Em vui vì em đã là người cuối cùng anh ấy yêu, vui vì em được thoát khỏi những cảm giác ngược đời.”

Tôi quay hẳn người sang nhìn nàng, cố gắng hiểu những gì nàng nói. Nàng yêu, một kiểu yêu mong chiếm đoạt, mong sở hữu, nhưng có

vẻ như tình yêu ấy không trọn vẹn, có cái gì đó không minh bạch. Đôi mắt nàng điệu vợi long lanh, đôi mắt của một mỹ nhân nhưng mang đầy cạm bẫy.

“Tại sao khi online, anh không bao giờ thấy em muốn nói về những điều như thế này?”

“Em chỉ muốn nói khi anh đã có mặt trong căn phòng này, và anh tỏ ra ham muốn em hơn những người đã từng đến đây trước anh, giống như anh ấy.”

Nàng vạch trần tâm can tôi. Nàng, và cái cung cách điềm tĩnh kiêu sa, cứ từng bước một dẫn dắt tôi rơi vào trạng thái si mê tột độ, chăm chú tột độ. Lời nàng nói, nhẹ nhàng, thản nhiên, như là nàng đã nói vậy hàng trăm lần. Tôi không thể ghen nổi với “anh ấy” mà nàng nhắc đến, không phải vì anh ta đã chết, mà bởi khi nàng nói về điều đó, nàng không tỏ ra đau khổ hay quy lụy. Những lời nói thản nhiên ấy chỉ càng khoác lên nàng một vẻ quyến rũ, như một tấm voan che mặt hững hờ khiến cho bao người phải khao khát được lật tung nó ra để chiêm ngưỡng, để đặt lên đôi môi một nụ hôn thanh tao, không cuồng vội, và cũng không được phép cuồng vội, như thế là có lỗi với sự trong trắng đằng sau tấm voan và gương mặt của người con gái như nữ thần ái tình trước mắt tôi lúc này.

“Anh không biết nói gì, nhưng quả thực là anh... anh là kẻ luôn đi chinh phục người khác, nhưng em đã chinh phục anh mất rồi. Vì anh thích những điều bí ẩn, còn em thì vô cùng khó hiểu!”

Từ lúc tôi nói xong, nàng ngồi im, phong thái vẫn yêu kiều, miệng vẫn tươi tắn. Tôi bị sự lặng im ấy chi phối, khoảng không xung quanh tôi như loang ra, thanh thản, nhẹ bẫng, màu trắng của mây trời phiêu diêu. Bỗng nhiên thấy trong lòng thanh tịnh như một nhà sư, có lẽ

vậy. Tâm hồn nàng phải chẳng ngày ngày đã được khoảng không này nuôi dưỡng? Nhưng tôi vẫn nhận thấy một điều rằng nàng không phải là đức mẹ đồng trinh, rõ ràng vậy. Nàng hiểu biết, nàng cũng không hề e dè khi đề cập đến phần còn lại của tình yêu, thứ tình yêu trần tục và mê muội, mà tôi, hay những người như tôi, không có cách nào cưỡng lại nổi. Có lẽ cả nàng cũng vậy.

“Thế còn... không bao giờ vào 12 pm? Nó có liên quan gì không?”

Tôi hỏi, như một chương trình đã được cài đặt sẵn, trong đầu chỉ miên man toàn những mây và nàng.

“Anh ấy đã chết vào 12 giờ đêm, không bao giờ em tha thứ cho điều đó, và em cũng không thể làm gì vào lúc ấy, em không tha thứ cho chính mình. Lẽ ra đêm đó anh ấy đã quay về nhà sớm hơn, nếu như không phải vì em ghen tị với người đã gọi anh ấy về -- người vợ hợp pháp. Nếu như sớm hơn, có lẽ anh ấy đã không gặp tai nạn, ngay khi vừa phóng xe ra đường. Anh ấy đã không kịp nhìn mặt con trai mình lần cuối, nó phải đi cấp cứu khi anh ấy đang ở trong căn phòng này. Lúc em nghe thấy một âm thanh chói tai dội ngược lên, đồng hồ đã chỉ đúng 12 giờ đêm...”

Chưa lúc nào tôi thấy nàng nói dài như lúc này, dù nếu so với những câu chuyện của người khác, nó không thể gọi là dài được. Nàng rót từng lời êm ái vào tai tôi, nàng là một người kể chuyện ít biểu lộ cảm xúc nhất mà tôi biết. Nàng lại mỉm cười, nụ cười như một làn sương vuốt ve thân thể tôi, khiến tôi thấy tê buốt, cái lạnh từ từ ngấm qua lớp quần áo, rồi đánh tan da thịt tôi với cảm giác gai gai khắp mọi tế bào da. Nàng không phải kẻ sát nhân, dĩ nhiên, đôi tay thon gầy của nàng chỉ luôn nấu những món ăn ngon, cắm những bông hoa trắng muốt kia vào chiếc lọ thủy tinh trong suốt, và có lẽ còn rất tuyệt khi

đụng chạm vào thằng đàn ông nào đó giống như người đã chết vào 12 giờ đêm kia, hoặc là tôi, biết đâu đấy, vì hơn lúc nào hết, tôi vẫn đang mong có được nàng, vẫn đang mong ôm ghì lấy nàng, nếm thử những mong manh và dịu dàng của nàng. Trước đàn bà, tôi chưa bao giờ thất bại.

“Thế em còn yêu anh ta không?”

“Ngày mai sẽ là tròn ba năm em để tang anh ấy, ngay cả để tang cũng phải âm thầm, không được công khai, giống như những tháng ngày em được anh ấy yêu. Bất kỳ lúc nào, em cũng thấy anh ấy hiện diện trong căn phòng này, em vẫn có thể trò chuyện, nhưng chắc chắn một điều, đó chỉ là nỗi tiếc nhớ, không phải tình yêu. Vì hình như, em chưa bao giờ biết cách yêu anh ấy, em không dám hy sinh, em là một kẻ ích kỷ!”

Ngay cả tôi, cũng đã có lúc cảm thấy có một bóng ma trong căn phòng màu trắng của nàng. Nàng đã dung túng một bóng ma, và bóng ma ấy vẫn sống cùng nàng suốt ba năm qua. Chiếc đồng hồ kêu tích tắc, âm thanh rơi tọt vào khoảng cách giữa tôi và nàng. Tôi liếc nhìn, 12 giờ kém 20, thời gian trôi nhanh như bị phù phép. Căn phòng của nàng bỗng như trở thành một lâu đài ẩn giấu những câu chuyện ma quỷ không giải thích nổi mà tôi đã đọc được đâu đó. Và tim tôi đập thành thịch.

“Anh có tin vào những chuyện của cõi âm không?”

Hình như tôi nghĩ điều gì nàng đều biết, có lẽ nào nàng là phù thủy, với quả cầu pha lê soi được tâm trí tất cả?

Tôi lắc đầu, thay cho câu trả lời.

“Tối qua em đọc được trên mạng: một người có thể sống lại nếu như tìm được người thế mạng, và thời điểm thích hợp là đúng ba năm

sau khi chết!”

Tôi cảm thấy rụng rời, mồ hôi từ từ chảy từ thái dương xuống. Nàng vẫn đang cười, nhưng đôi mắt thì vô hồn, trống rỗng man dại. Tôi nuốt khan, người tôi như dính chặt xuống ghế không đứng lên nổi, còn nàng thì đang nhẹ nhàng và uyển chuyển rời khỏi chỗ ngồi, lẽ nào...

Nàng ngồi xuống cạnh tôi, tiến gần đôi môi mà tôi khao khát được hôn vào cổ tôi, hơi thở nàng mát rượi, từng mạch máu của tôi như đông cứng, đang co giật hấp hối. Tôi sắp là kẻ thế mạng ư? Không thể chứ, giữa cái thời đại của khoa học kỹ thuật như thế này, làm gì còn những chuyện như vậy? Hoặc là nếu có đi chăng nữa, cũng không thể rơi vào tôi chứ? Tôi đâu có liên quan gì đến câu chuyện đau lòng của nàng?

Bản năng sống lòi tôi vụt dậy, nàng như một dải lụa đỏ mềm ra ghế, không nghe thấy sức nặng thân thể của nàng. Tôi lao ra phía cửa, thật may mắn là không bị khoá. Tôi băng xuống cầu thang tối om, đèn đường mờ nhạt, chi tiết cuối dẫn đến cái chết cho nhân vật trong câu chuyện của nàng vụt loé lên trong đầu, tôi khựng lại, thở dốc. Một chiếc xe tải lao vùn vụt qua trước mặt.

Phần kể thêm:

Tôi tỉnh giấc, thấy mình vẫn mặc nguyên bộ quần áo tối qua. Sáng sảng bừng. Tôi cố không nghĩ đến những gì vừa diễn ra cách đây mấy tiếng đồng hồ, uể oải bước vào nhà tắm, giật mình nhìn vào trong gương, trên cổ tôi có vết gì hồng hồng như một vết xước. Tôi đưa tay lên, đó là son môi.

Mười giờ sáng. Chủ nhật. Uống hết hai cốc cà phê nóng, tôi mê muội đến nhà nàng lần nữa, dù vẫn còn run sợ. Căn phòng màu trắng trên

tầng hai. Tôi lưỡng lự. Ông bảo vệ chung cư thấy tôi thất thần (có lẽ vậy), tiến ra bắt chuyện:

“Cậu định tìm ai?”

“Dạ, cháu tìm Bảo Ngân... phòng 206...”

Ông già giật mình, đẩy cặp kính lão nhìn tôi chăm chăm:

“Cậu mới đi xa về à?”

“Dạ, không...”

“Thế mà không biết gì sao? Phòng 206 không ai ở đã ba năm nay rồi. Cũng chẳng ai dám đến ở, người ta bảo âm khí lớn quá, cô Bảo Ngân chủ nhà đã tự vẫn ở đó, nghe đâu vì người tình bị tai nạn chết thì phải... Anh ta là người đứng tên căn phòng đó... Cậu có cần tôi giúp gì không?” Ông lão hỏi thêm, vì thấy tôi ngây ra.

“Dạ...bác cho cháu lên xem căn phòng đó được không? Tối qua cháu...” Tôi định nói, nhưng cầm bật ngay, chắc chắn ông ấy sẽ không tin là tối qua tôi đã ở trong căn phòng đó.

“Cũng được... nhiều người cũng đến xem lắm, nhưng dù có nhu cầu tìm chỗ ở đến mấy, họ cũng không chịu... đồ đạc còn nguyên, chẳng ai muốn thanh lý...”

Ông bảo vệ vào phòng tìm chìa khoá, chậm rãi dẫn tôi lên tầng hai. Chiếc chìa khoá tra vào ổ nghe lộc xộc.

Vẫn là cảm giác ngỡ ngàng, căn phòng đầy ắp màu trắng, nhưng là của những tấm drap phủ lên đồ đạc. Trên tường có một tấm ảnh nghệ thuật nàng mặc váy cưới được phóng lớn, xinh đẹp, tươi tỉnh, nhưng cô đơn. Tôi đến gần cửa sổ, kéo rèm ra. Tôi nhìn qua lớp cửa kính dính một lớp bụi xuống dưới đường. Sững sờ. Nàng đứng dưới nắng, nước mắt lăn dài, ngẩng gương mặt kiêu diễm lên phía tôi, dần dần tan đi như một ảo ảnh.

Khánh Thảo

Mộng

Trong truyện, Giả lão phu nhân hơi bạc tình với cô cháu ngoại vào phút cuối. Song, trong phim, tình tiết này được tình cảm hoá hơn. Ý của lão phu nhân có vẻ vẫn nhắm cô Lâm cho Bảo Ngọc, chỉ vì lệnh của Nguyên phi, chỉ vì ý của tất cả mọi người còn lại đều muốn cô dâu họ Tiết.

Trong truyện, Đại Ngọc nghe tiếng pháo vu quy của người yêu, uất ức mà chết. Trong phim, em Lâm chết trước khi anh Bảo trở về, song cũng vì cái tin cười gả kia không nhằm vào nàng. Bảo Ngọc lật tẩm voan đồ đại hỷ, khi đã biết trước đó là Bảo Thoa sắc sảo nét na, chứ không ngờ tưởng là em Lâm yếu đuối mong manh. Để mãi mãi tình yêu lứa đôi cũng chỉ là giấc mộng, một giấc mộng xa xỉ giữa chốn phong kiến nhiều khắt khe, tính toán, bon chen, nham hiểm và suy vong.

Tôi vẫn tiếc cho nhân vật chôn hoa ấy. Khóc sứt sùi sừng cả mắt mỗi bận xem lại hình ảnh cô Lâm đốt khăn, đốt thơ, đốt kỷ vật, và chết trong niềm tuyệt vọng. Những sắp xếp không theo trái tim con người

đã cướp đi mỹ nhân yểu mệnh. Cái nét xanh xao, mềm mại, chơi vơi, hư ảo của nàng khiến cho tôi xa xót chưa từng thấy. Nỗi ám ảnh, về một cái chết day dứt trước đám cưới của người yêu, đeo đẳng tôi không biết bao nhiêu năm bộ phim tồn tại. Ngày bé, tôi xem phim trước rồi khi lớn mới tìm truyện để đọc.

Một tháng nữa là đám cưới của tôi với người yêu, dĩ nhiên. Ở cái thời buổi văn minh này, chúng tôi chẳng lệ thuộc nhiều vào gia đình trong chuyện tìm hiểu, ăn đời ở kiếp hoặc tương tự. Tự do yêu đương, tự nguyện đăng ký kết hôn, không ép buộc, không áp đặt. Ấy thế mà có cái gì đó vẫn cứ chợn vờn làm tôi bất an, nó nhẹ thôi, thoáng qua thôi, nhưng đôi khi rảnh rỗi, tôi lại thấy khó chịu. Hình ảnh những cái voan trắng châu Âu thay cho những tấm vải đỏ chói lòe. Họ quá rành mặt nhau để cần phải vén đây tấm mạng dày đặc kia. Rành cả thân thể chứ không chỉ có diện mạo. Nếu như vẫn còn cái lệ ấy, chắc tôi sẽ chết trước khi được động phòng vì hồi hộp cho đức lang quân mà cha mẹ ướm gả cho, cái người mà phần lớn ngày xưa còn là ẩn số cho đến tận khi leo lên giường vu quy.

Váy cưới của tôi đơn giản, không có gì nổi bật. Thu nhập bình thường dẫn đến một đám cưới cũng bình thường, như chúng bạn tôi đã thành cô dâu trước tôi hoặc sau tôi ở thì tương lai gần. Ảnh cưới được chụp tại nơi có nhiều cây xanh, cô dâu cũng trang điểm rực rỡ, cười nghiêng ngả hạnh phúc và chú rể lóng ngóng vụng về cố gắng tạo thế cho phù hợp với những màn uốn éo của tôi. Đã có lúc tôi lầm tưởng mình đang cưới một Bảo Ngọc. Anh cũng giàu sang, da trắng, môi đỏ, trông dễ thương nhiều hơn là đẹp trai. Anh lớn lên cũng giữa

một bầy con gái mơn mớn: là các chị và các em gái. Nhưng toàn là chị em họ. Vì anh là con duy nhất. Các chị em họ của anh, ai cũng xinh, cũng đáng là Nghênh Xuân, Tích Xuân, Tương Vân, Kim Xuyến... mỗi người một vẻ, nhưng đều là kiều nữ xinh đẹp có tiếng. Phải nói gia đình anh tụ hợp nhiều người đẹp nhất mà tôi từng biết. Cô em nhà cậu út còn tham gia trong đội người mẫu New Talent, lúc nào cũng xúng xính, toát ra cái vẻ kiêu kiêu hợp mốt, nhưng trang đài sang trọng đáng ngưỡng mộ. Chân dài và trắng nõn, mùa hè bận quần soóc ngắn cũn, đi xe LX rất xúng vóc, như thể sinh ra là để đi LX, và LX xuất hiện trên thị trường là để tôn cái đôi chân dài thon muốt mượt kia lên. Mùa đông thì váy ôm cũng ngắn cũn không kém mùa hè, thêm tất kín bụng đủ màu càng tôn lên những nét cong hợp lý của một đôi chân người mẫu. Có cô em bằng tuổi tôi, thì có gương mặt của một công chúa Ai Cập, giống vô chùng giống, nhất là từ ngày cô để thêm kiểu mái bằng và nhuộm lại tóc đen óng thay cho màu tím đỏ.

Tôi thích nhất bà chị tên Mai Thanh nhà bác cả, có nét đẹp cổ điển đậm thắm dịu dàng, nhất là đôi mắt buồn xa xăm của Lâm Đại Ngọc. Đôi mắt mang đầy thơ, hần thôi, chị theo nghiệp viết lách, thơ làm ra cũng lên đến vài tập. Đôi mắt mang nỗi tủi phận, cái này cũng đúng nữa, vì nếu giải thích chính xác, nêu cụ thể nguồn gốc, thì chị là con riêng của bác gái, được nuôi nấng từ bé như con ruột của bác trai. Điều này, nội bộ gia đình, và những người gần gũi, ai cũng biết mười mười, nhưng không ai ho he nói ra bao giờ, thành ra nó là một bí mật phổ biến, ai cũng nắm chắc và đinh ninh là không quá đến hai người được biết. Hôm lễ ăn hỏi tôi, chị cũng tham gia đoàn người nhà trai,

bạn áo dài màu sắc và hoa văn cứ tựa như áo em Lâm trong cái ngày cuối cùng em lững thững trong vườn đào, ngồi ngắm nắm mộ hoa và nghe lỏm tin Bảo Ngọc sắp thành thân với Bảo Thoa từ câu chuyện của Tử Quyên và Tiểu Hồng. Mỗi lần gặp chị, là mỗi lần cái tâm thức “Hồng lâu mộng” trong tôi bị lay gọi. Tôi tuyệt nhiên chẳng dám thổ lộ điều này, kể cả với người yêu của tôi, tôi sợ nó là điều ngớ ngẩn, vì dẫu sao, chỉ có tôi cứ suốt ngày âm thầm đam mê loại phim/tiểu thuyết tốn kém nước mắt đó. Chính xác là phim, vì đọc nguyên tác, tôi lại chẳng mảy may rỏ giọt nước mắt nào. Không phải tôi không khâm phục Tào Tuyết Cần hay Cao Ngạc, đơn giản là bộ phim đến với tôi trước, nó lại có những hình ảnh màu mè diễn tả sinh động, không bắt người đọc/người xem phải căng óc tưởng tượng từng cảnh Vinh phủ, vườn giả Thượng uyển, hay những chén ngọc, túi thơm... Nếu tôi không nhầm, Mai Thanh là người gắn bó nhiều nhất với chồng tương lai của tôi, gần gũi từ tám bé, tuổi tác chênh nhau đôi tháng, thậm chí, trong đôi mắt hồng nhan kia, ẩn chứa cả một thứ tình yêu kìm nén, tội lỗi, dù không thể nói nó có tội hay không.

Tôi nhận lời lấy anh, một phần nào đó, vì quá thích vườn hồng giai nhân nhà anh. Tôi muốn được là một thành viên của đội ngũ mỹ nữ kia. Tôi không được xinh xắn như tôi mong đợi, song cũng chẳng đến nỗi nào. Tôi chỉ ưa nhìn, toát ra nét sâu sắc của một trí thức thật sự, cộng thêm tính cách linh hoạt, nhanh nhẹn, dù không quá khéo léo. Có điều lạ là, từ chị Mai Thanh trở xuống, chưa ai có ý định kết hôn, hoặc ngập ngừng ý định ấy thôi. Mai Thanh là chị cả của đại gia đình bên nội, bằng tuổi với chồng sắp cưới của tôi, tức là hai mươi

bảy, thế mà vẫn cứ điềm nhiên, mặc những lời giục giã cũng như những lời xì xào. Chị cười, bảo là chưa đến duyên, chứ chuyện đời người, vội gì. Cái buồn man mác, không nhờ những câu cười chào đón tôi che đậy hết được. Có lần, vào dịp tụ họp gia đình bên nội, tôi đang vô tư đứng trong bếp đùa với anh vì mọi người đã ngủ trưa hết, thì giật mình quay ra, thấy chị đang nhìn trộm, bối rối nói dối là xuống tìm con dao gọt hoa quả. Tôi hơi ngượng, không phải vì những hành động thân mật hai chúng tôi thể hiện khi này, mà là vì ánh mắt của chị đựng một nỗi niềm tiếc nuối, vô vọng, hoài công. Người đàn ông của tôi im lặng, tôi rụt rè, và cho rằng tôi nên sáng suốt không đòi hỏi được biết sự khó hiểu (thật ra có thể nói là tôi cũng hiểu) của thái độ hai chị em.

Còn 20 ngày trước khi tôi trở thành cô dâu. Mọi kế hoạch đã dần tươm tất. Thiếp mời cưới đã được in, và chúng tôi đang thu xếp thời gian để đi mời. Bố mẹ tôi dường như còn rộn ràng hơn cả tôi, dù sao cũng là lần đầu bố mẹ được lo cho con cái thành gia thất. Tôi chấp chới những ủi an chính mình, rằng mình sẽ hạnh phúc thôi, rằng mình cũng yên ổn thôi, tôi sẽ cố gắng thuận hoà bên anh, cố gắng để yêu anh nhiều nhất, nhiều hơn nỗi niềm yêu thương bình thường của hiện tại. Tôi đã chọn cho mình bến đỗ nhẹ nhàng, tôi sợ những ồn ào bão tố vẫn thường xuyên diễn ra trong lòng mình. Lạ lắm, tôi thuộc tuýp người thích xảy ra kịch tính, vô tình hoặc cố tình xảy ra, hoặc bị động. Nếu cuộc sống thường nhật bằng phẳng, thì mặc nhiên trong lòng tôi cũng nảy nở hờn ghen, giận dữ, vô cớ, để phi lý dần dần người yêu một chút, để được quan tâm và cưng nựng. Song, tôi biết, giông gió là không nên, đầm ấm là điều cả đời người luôn theo đuổi.

Cho đến tận khi nhắm mắt xuôi tay, nhiều người vẫn còn khắc khoải tiếc nuối những lỡ lầm thời sôi nổi. Tôi muốn được thanh thản, để lặng lẽ đấu tranh với sự trái ngược của tâm hồn tôi phức tạp. Đó là cả một thế giới chứa chan những bi kịch, những thê lương, những trắc trở, những hoài niệm, những bộn bề bối rối. Thế cũng đủ làm nặng lòng tôi rồi. Khi chúng nhói lên, tôi lại sợ hãi, lại muốn bỏ trốn, lại muốn được khác đi. Thậm chí, có lúc, tôi muốn rũ bỏ, rũ bỏ mọi thứ, để ẩn náu sau những chốn xa xôi hẻo lánh, nơi tôi chỉ là đóm nhỏ mờ nhạt, không người quen, không trần gian bụi bặm và khô khan. Tôi muốn thấy, muốn mình trải qua giấc mộng gác tía quá vắng, nơi có nàng Đại Ngọc thích hờn của tôi, có chàng Bảo Ngọc bơ vơ lạc lối, ngỡ ngàng vì không bao giờ chạm được vào cõi lòng tôi bởi như hoa đào đã được đắp mộ của em Lâm. Dẫu cho là, điều đó đã khiến tôi đau lòng đến cạn người rất nhiều đêm. Và kể từ ngày biết Mai Thanh, tôi luôn thoáng nghĩ tới chị mỗi lần mơ về Hồng lâu.

Mai Thanh nhắn tin hỏi tôi có rảnh vào cuối buổi chiều không. Thực ra, tôi có hẹn với tụi bạn cũ, nên tôi hơi ngần ngại. Có cái gì đó thúc đẩy tôi trả lời “Không”. Chị rủ tôi đi uống nước. Linh tính làm tôi xôn xao.

Buổi chiều mùa đông lãng đãng vốn có. Hà Nội trầm tư trong màu lá sẫm. Những chiếc khăn đượm hơi ấm. Những đợi chờ và hẹn hò tình tứ của một ngày gần cuối năm. Chị mặc áo măngtô màu tím biếc, chân váy đen gợi cảm, trông đẹp như trên tạp chí thời trang.

- “Em có thích mùa đông không?”

- “Nếu chỉ lạnh vừa vừa như thế này thì em thích, đêm ngủ thấy ấm áp...”

Tôi định nói “nhất là có chồng để ôm” nhưng vội vàng dừng lại được.

- “Chị thích lắm, mùa đông làm chị dịu lòng...”

Cốc ca cao bốc hơi nóng bằng lạnh như tâm tư.

- “Thế em đã quyết định đi nghỉ ở đâu chưa?”

- “Em đang nhờ đặt vé, nếu thuận lợi thì đi Sapa cũng được chị ạ, còn không cũng có thể để có dịp, đi Thái Lan hoặc Malaysia, giá cũng rẻ mà coi như được xuất ngoại nữa.”

- “Cảm giác sắp làm cô dâu có thích không em?”

- “Dạ... À, em thấy hơi là lạ thôi...”

- “Ừ...”

- “...”

- “Chị cũng muốn ném cảm giác ấy quá...”

Câu nói khiến tôi xôn xao. Chị thôi nhìn đường phố qua lớp cửa kính tầng 2 quán cà phê, quay lại phía tôi đang bối rối, nở một nụ cười che chở. Có phải lúc ấy, tôi đáng thương và ngốc nghếch lắm không?

- “... Tại chị cứ ảo mộng ấy mà. Hạnh phúc là do mình thôi, chị cứ thích tự làm khổ mình, em nhỉ?”

- “Có lẽ em cưới chồng sớm quá chăng?”

Tôi vụng về buông một câu chưa cháy, tôi cảm giác như chị sắp vỡ oà trước mắt tôi.

- “Hồi bé, chị rất thích chơi trò cô dâu chú rể, lấy cái khăn voan của mẹ chị buộc túm lại một đầu giả làm hoa, trùm lên, rồi sung sướng hát cái bài ‘Cô dâu chú rể, đội rế qua cầu...’. Em biết bài ấy không?”

- “Có chị ạ, hồi bé em cũng thích chơi, con gái mà...”

- “Chú rể của chị là Nguyên đấy.”

Nguyên là tên chồng sắp cưới của tôi.

- “Em cũng chơi với mấy thằng bạn nổi khổ, giờ thi thoảng vẫn kể ra trêu nhau”, tôi nói nhanh.
- “Hồi nhỏ Nguyên nghịch lắm đấy, mà không cho ai làm cô dâu ngoài chị dâu.”
- “Anh ấy yêu quý chị mà”, tôi cảm thấy bầu không khí ngọt ngào sắp ập đến.
- “Ừ... chị cũng thế... bọn chị đã chơi trò đó rất nhiều lần. Đó là trò yêu thích, Nguyên luôn nắm tay chị, đi trước mọi người, được một quãng, hai đứa nháy mắt với nhau rồi ù té bỏ ‘đoàn đưa dâu’ đằng sau, chạy tít vào một góc khuất, cười rầm rút với nhau...”
- “À, giống cô dâu bỏ trốn...”
- “...Và thơm nhau vào má...”
- “Dạ?”
- “Lúc ấy, Nguyên thường bảo ‘Mai Thanh không phải chị Nguyên, Mai Thanh sẽ là vợ Nguyên nhé!’”. Tôi tái mặt, như thể đó không phải một trò chơi, như thể tôi đang chứng kiến Nguyên yêu dấu của tôi bằng xương bằng thịt, đang hôn lên má chị, thì thềm những lời ngọt ngào hoang tưởng. Trong khi đó, chị cứ đều đều nói, như nói một mình, như không có tôi, không cần tôi lắng nghe, không biết có làm tôi nhức nhối hay không. “Bọn chị cùng nhau chơi cô dâu - chú rể suốt nhiều năm, khi 15 tuổi vẫn chơi, nhưng đám cưới đã không còn bọn nhóc lít nhít nổi đuôi đằng sau chia nhau mấy cái kẹo màu mè sặc sỡ, chỉ còn hai người...”
- “Chị ơi...”, tôi ngẩng lên, kìm nén xúc cảm để ngắt lời, tôi muốn dừng những lời thổ lộ ấy lại.
- “Hay lắm, để chị kể tiếp”, chị lại cười, một nụ cười cô độc hồi tưởng.

- “...”

- “Nguyên không còn thơm vào má chị nữa, lần đầu tiên Nguyên đã hôn vào môi chị, và lần đầu tiên, hai đứa đã được là vợ chồng thật sự...”

- “Chị!”, tôi đứng phắt dậy, rồi luống cuống nhìn vào đôi mắt đau đáu xa xăm của chị. “Em... em xin lỗi, chị đừng kể chuyện đó được không?”.

- “Không được!” Chị dứt khoát lạnh lùng. “Em cần phải biết, chị không muốn sau này, có lúc nào đó em biết được những trò chơi cũ mà ghen tuông với Nguyên, làm tổn thương Nguyên”.

Ôi, cái giọng nhẹ nhàng chết người của chị, nó làm tôi run rẩy, cảm giác hạnh phúc bập bênh như con thuyền rách buồm vô định giữa đại dương, sắp bị cơn sóng thần nhấn chìm tới tấp, thành hàng trăm mảnh vụn và mất tích dưới lớp lớp nước thời gian. Tôi mê đi, rơi vào cái xoáy tròn cuốn lốc mà chị đang tạo ra. Đối với chị, điều đó giống như đang đọc lại một bài thơ đẹp đã cũ của chị, đối với tôi, nó như đi giữa trời mưa phùn mùa đông trong chiếc áo mùa hè mỏng tang, xuyên thấu và buốt rét.

- “... Trò chơi ấy đúng là thiên đường, em có biết không? Lần đầu tiên, chị xấu hổ oà khóc, Nguyên kéo chị vào lòng, hơi ấm thồn thức ngượng ngịu của một cậu trai mới lớn đã khiến chị tin tưởng. Chị biết, trong khoảnh khắc ấy chị biết, Nguyên sẽ mãi là chú rể của chị, tất cả chị trao cho Nguyên không có gì phải tiếc. Chắc Nguyên cũng không quên đâu... mà quên làm sao được, cho đến giờ, chị và Nguyên vẫn được chơi trò vợ chồng, chỉ không danh chính ngôn thuận thôi. Trò chơi của bọn chị không có công việc gia đình nặng nề, không có lo toan cơm áo con cái, chỉ có những giây phút tuyệt

diệu đêm động phòng...”

- “Chị thôi đi!”, tôi gào lên, toàn thân mụ mị và bắt đầu thở gấp.

Tôi lao ra phía cầu thang trong ánh mắt tò mò của khách và nhân viên quán, họ hết dồn sang cái bóng tôi lao xuống dưới, lại đẩy sang phía bóng chị ngồi bất động. Cốc ca cao đã thôi không còn bốc khói nữa.

“Thật là điên rồ”, tôi nghĩ. Nước mắt đã tức tưởi ứa tràn. Tôi phóng xe loạng choạng. Nước Hồ Tây sóng sánh đầy, lớp sương chiều giăng kín phía xa, khiến hồ như trở thành biển. Tôi khựng lại, những tiếng phàn nàn khó chịu của người đi sau không thu hút đầu óc tôi, tôi lôi điện thoại ra bấm số của anh, rồi lại cuống cuống dừng lại. Tát thảy năm lần. Tôi tắt hẳn. Tôi ngả người trên chiếc ghế đá. Trời sập xuống thứ bóng tối mê hoặc, lạ lẫm, chao đảo. Những ánh mắt của chị khi thấy tôi nồng nàn bên chồng sắp cưới ranh mãnh nhảy múa ở khoảng không cận kề tôi nhất. Chị bỗng chốc không còn là Lâm Đại Ngọc trong mộng của tôi nữa. Chị đã trở thành một nhân vật nham hiểm nào đó, một loại nhân vật không được miêu tả trong cuốn tiểu thuyết thuộc tứ đại kỳ thư kia. Không phải cái sắc sảo Vương Hy Phượng, không phải cái toan tính khôn ngoan Tiết Bảo Thoa, cũng chẳng là cái chua chát mong thoát khỏi thuyền duyên ương bán thân của Tương Vân đáng thương... Chị là ai? Thì vốn chị âm thầm có quyền yêu Nguyên, song lẽ nào, chị muốn điều ấy phải là hiển nhiên? Tại sao chị lại làm điều đó khi tôi sắp là người bước lên xe hoa với Nguyên? Chị tuyệt vọng? Chị đau khổ? Hay chị độc ác? Chị dối trá? Trò chơi chồng vợ, ai bé chẳng từng chơi, tôi chỉ không muốn tin, nó đã diễn ra với Nguyên của tôi cho đến tận bây giờ, anh vẫn là cậu

nhóc chú rể trong vòng tay của chị. Vậy thì vì đâu, anh còn yêu tôi? Còn say đắm bên tình yêu của tôi? Tất cả vừa nhuộm màu phản bội. Tất cả như những cái bong bóng xà phòng cuối cùng đang mỏng dần, đang chuyển sang màu đen trắng, đang rớt lại thành giọt rơi xuống đất, ngấm vào, biến mất, lãng quên. Tôi phải cay đắng chấp nhận, đó hoàn toàn có thể là sự thật. Câu đố quanh mơ hồ trong tôi vừa có lời giải, cái cảm giác mà tôi luôn cố xua đi mỗi khi chị liếc nhìn chúng tôi chính là điều này. Đám cưới chỉ còn là nguy biến để anh xa rời chị. Tôi hiểu rồi, nó là một ám ảnh ngông cuồng. Anh sẽ lấy vợ, sẽ dứt được khỏi trò cô dâu - chú rể đã được lập trình và không cài chế độ xoá suốt ngàn ấy năm. Hoá ra, chị không thể lấy chồng, vì chị đâu yêu ai khác ngoài Nguyên, người như chị, mãi mãi trung thành với tình yêu đầu tiên, mãi mãi tôn thờ tình yêu mà sự trinh trắng đã được trao đi, để nhận về những đê mê khó quên nhất. Tôi sẽ làm gì? Tôi không biết...

Tôi chỉ biết, mình mới chính là nàng Đại Ngọc gốc nghiệt không thể với được vào người mình thương yêu. Cái mộng được sống bình thường với chàng công tử họ Giả, không bon chen chốn quan trường nhiều lọc lừa ngang trái, không vướng bận học hành thi cử, không bao giờ được coi là đúng đắn, bởi nàng đã sống và yêu nhầm thời. Tôi dù có khác, tôi gặp nhầm người để vun xây tổ ấm, nhưng tôi cũng đã như nàng, vào giây phút cuối, phải nghe những điều mình mơ hồ đoán mà không bao giờ muốn nghe cả. Lâm Đại Ngọc ơi, nàng, cùng căn bệnh xuất huyết bẩm sinh của nàng, và nỗi lòng chôn hoa bi thương xót xa của nàng, đã chết. Còn tôi sẽ sống. Sống và không cần bất kỳ một tình tiết nào của câu chuyện về giấc mộng

hồng lâu kia nữa.

Tôi mở túi xách, lấy tập thiếp đồ chói định gửi cho bạn bè, bắt đầu xé ra từng mảnh nhỏ...

Hà Nội, mùa đông

21/12/2008

Khánh Thảo

Những hoá thân của tình yêu

Năm 18 tuổi chị lấy chồng. Gã trai khờ dại là tôi không hiểu vì sao chị phải ràng buộc với một người khác. Chị từ bỏ giấc mơ đến thành phố lớn như chị vẫn ao ước mỗi khi ngồi cùng tôi bên triền đê nhìn xuống dòng sông trong đục trôi chảy.

Chỉ còn tôi được đặt chân đến giấc mơ ấy khi đi học đại học, mang theo hình bóng chị, khắc khoải ẩn hiện trong mỗi cô gái thị thành.

Chị giống như mọi hình mẫu thiếu nữ buồn điển hình trong văn học. Mắt ướt rưng. Tóc đen. Môi đỏ. Da trắng. Gái nhà quê nhưng đẹp. Cái đẹp thôn dã ngây thơ trong trắng. Khi 15 tuổi, tôi đã một lần

được chị cầm tay khẽ chạm vào đường cong eo thon con gái dậy thì vừa chín qua làn áo vải mỏng sờn. Ngơ ngác. Chị mỉm cười. Cái cười như vàng trắng đầu tháng, mỏng mảnh, nhò nhạt, non yếu. Nhức nhối một cái gì đó nảy mầm bên trong, bên trên, bên dưới thẳng con trai mới lớn. Toàn thân tôi đã cứng đờ. Chị cười rúc rích hơn. Tiếng cười chứa nước gàu sòng sánh ánh nguyệt tỏ vằng vặc đêm sâu. Chứa cả vị nước giếng sâu thẳm mát ngời, cả lóng lánh những nhịp sóng sông xô mỗi buổi hoàng hôn đỏ rực. Có lẽ người khác dễ nhận ra đó là một tình cảm thân thuộc, như là tình yêu, tình yêu tương đối ở những kẻ mang tâm hồn cũ kỹ.

Ngày chị lấy chồng. Một ngày bình thường, chẳng mưa chẳng nắng. Chẳng u sầu như người ta vẫn nghĩ về hồng nhan. Gái nhà quê như chị, 18 tuổi lấy chồng là đương nhiên. Chị cũng được mặc thứ áo voan trắng, đánh môi đỏ rạng rỡ với một ôm hoa lay ơn heo héo. Cái thời của những cuộc đua dâu trong tiếng pháo nổ từ đầu làng tới cuối làng đã là dài. Người lấy chị là một anh lực điền khoẻ mạnh, vạm vỡ, có thể bế bổng chị lọt thỏm. Tôi đứng trong hàng ngũ những người đưa dâu, khẽ rung mình khi tưởng tượng anh ta cũng chạm vào đường cong thanh tân của chị, nhưng với cái cách thô bạo giống hệt vẻ ngoài. Tôi ngơ ngẩn gom góp những tiếng cười lạnh lạnh của chị giữa bộn bề xác pháo màu hồng nhuộm dưới chân. Có vẻ như chị hạnh phúc khi được đóng vai chính, được hoá trang cho khác lạ, được mặc chiếc áo váy bông bành, được đeo găng tay trắng muốt, được kết lên tóc những bông hoa vải ngả màu thuê ở một tiệm váy cưới ngoài phố huyện. Người ta cứ trầm trồ khen chị đẹp. Nhưng chỉ mình tôi mới được thấy, hình ảnh đẹp nhất của chị, một gương mặt

ngiêng sắc nét trong ráng chiều xa xăm nào đó. Gương mặt nghiêng chếch lên, nụ cười vời vợi mơ mộng, những sợi tóc dài mềm thơm hoang hoải lao ra phía trước theo hướng gió của triều dâng tháng Tư. Từ lúc đó, tôi đã thầm nghĩ, chị là của mình. Và khắc hoạ người con gái đẹp sẽ là của riêng tôi, theo tôi suốt đời như một bí mật quý báu.

Nhưng chị lấy chồng, chẳng bàn với tôi câu nào, như thể chuyện đó chẳng liên can gì đến tôi cả. Và vài tháng sau khi chị cưới, tôi cũng xa quê. Tưởng xa đôi tháng lại trở về, ai ngờ xa đến đúng 18 năm sau mới quay lại. Cuộc sống cuốn tôi đi ào ạt, chỉ trong khoảnh khắc nào đó mới khiến tôi cần trở về cái nơi mà gia đình tôi từng sống. Tôi đi học đại học, một tháng sau, cha mẹ tôi quyết định bán ruộng bán vườn theo chân thằng con trai duy nhất lên thành phố. Mà nguồn cơn sâu xa hơn nữa là những chuyện xích mích nội tộc khó mong hàn gắn lại trong một sớm một chiều. Tôi được rèn cặp, được chăm lo. Bố mẹ tôi dần thành phố hoá, thích nghi còn nhanh hơn cả tôi. Họ ý thức được chuyện học rất quan trọng cho tương lai con trai, nên trong suốt bốn năm đại học, tôi gần như tuyệt đối tuân phục những quy định gương mẫu. Tuy thế, không phải tôi cứng nhắc hay bị gò bó quá mức. Tôi vẫn quen nhiều người, những cô gái, mà mỗi người đều khiến tôi gợn lên hình ảnh chị trong trí óc. 19 tuổi, tôi có nụ hôn đầu. Người tôi hôn là cô bạn cùng khu phố, gương mặt bầu bĩnh với áo hoa xanh dịu mát. Sau nụ hôn cô ấy cười khúc khích, giống chị cái lần cầm tay tôi giúp tôi khám phá chút thịt da con gái. Tôi nghĩ đến chị, chị đã hôn ai như thế? Chị có cười những tiếng giòn rơi vỡ li ti? Năm 22 tuổi, tôi đã có bạn gái chính thức đưa về nhà. Bố mẹ tôi

cũng gật gù. Thói sống có thể khoác vỏ lạ lòng đi, nhưng quan niệm vẫn cổ hủ nông thôn, 22 tuổi là đã dựng vợ được rồi. Tôi thì chưa muốn, nhưng bạn gái tôi đã e thẹn áp vào tôi, trao vào tay tôi cả một nguyên vẹn con gái. Những giọt máu đỏ tươi dính đắp, tôi bàng hoàng nghĩ đến đêm tân hôn của chị, những giọt máu của chị. Và chị có nhắm mắt, có mím môi khe khẽ, có ngại ngùng mà hân hoan như người con gái đang dâng hiến cái thứ chỉ một lần duy nhất cho tôi? Tôi hèn nhát lảng tránh sau lần ấy. Bạn gái tôi khóc cạn cả người, cặp kính trắng nhoè thẫm rồi rơi vỡ. Cô ấy bỏ chạy sau khi nói “Hình như em đã có...”, rồi mãi mãi tôi chẳng có cơ hội gặp lại. Cô ấy sang nước ngoài, trở thành một tiến sĩ, lấy một người ngoại quốc. Tôi hoang mang, lo lắng cho câu nói bỏ lửng, liệu điều bỏ lửng ấy đã tiêu tan, hay được giữ lại và cũng đang ở viễn xứ trời Tây?

Ngay cả điều đó cũng thôi thúc tôi nhớ tới chị. Chị sẽ giống những thím, những mợ cùng làng ngày ấy, để dăm đứa con, rồi già sọm, rồi móng chân móng tay đen cấu, rồi tóc rối, rồi xa lạ và đơ dại? Không, chị của tôi luôn là cô thôn nữ đẹp đẽ, có mùi hương nhu và lá bưởi và lá sả từ tóc bay loang ra, có đôi mắt buồn ướt và làn da ấm nóng, người con gái ngồi bên tôi không biết bao nhiêu chiều trên triền đê cỏ xanh mướt những ngày chúng tôi chẳng trẻ con chẳng là người lớn. Tôi cố quên đi bằng vui mình vào công việc. Đã qua rồi cái gã trai quê mùa lóng ngóng, tôi trở thành con người lịch lãm hào hoa khi tôi 27 tuổi. Và những cô gái bủa vây. Tôi chợt nhận ra mình cao ráo, rám nắng, mạnh mẽ, đôi mắt xoáy vào người khác đam mê tìm kiếm. Hạ My là người tôi ưng hơn cả. Nàng kiều sa, cái cổ cao trắng ngần như những áng văn cổ điển vẫn miêu tả các tiểu thư. Nàng luôn mặc

những chiếc áo tân thời màu sắc sáng chói, lúng liếng liếc mắt, lúng liếng lúm đồng tiền, lúng liếng những lời âu yếm. Ở nàng hội tụ hầu hết những điểm mạnh đáng mơ ước: xinh đẹp, giàu có, sang trọng, thông minh. Tổ chức trở thành bậc phu nhân. Chúng tôi là cặp “đôi lứa xứng đôi” trong hai năm. Nàng cuồng nhiệt tự nguyện nằm ngửa trên giường của tôi trước khi tôi đề bạt. Nàng rất khó phai. Và tôi ngấu ngiến nàng khi trong đầu luôn mừng tưởng là chị. Chị như thứ hương trầm lẫn quất ám ảnh. Chị như kỷ niệm lay lắt bám riết lấy tâm trí. Chị như thời gian, trôi cùng bốn mùa xuân hạ thu đông rồi tuần hoàn chưa bao giờ khác biệt. Chị như quện vào gió, vào không khí tôi hít thở. Chị len lách vào những kẽ hổng trái tim mỗi lần tôi yêu, để tôi luôn cuống cuồng nhào trộn hình ảnh chị vào những người con gái của tôi. Chị đã là gì của tôi đâu, thậm chí chưa một lần tôi dám ôm lấy chị. Khi chị lấy chồng, tôi còn là thằng bé lộc ngộc ngô nghê, chưa thể nào thám thía điều gì gọi là mất mát.

Hạ My chưa từng giục tôi kết hôn, nhưng tôi cần có nàng hàng đêm để thấy mình là thằng đàn ông lý tưởng. Tôi chỉ trở thành vua khi ở bên nàng. Vì nàng là bà hoàng của tất cả. Những gì nàng có, nàng đem đến, xới tung giác cảm bản năng của tôi. Đã có lúc tôi nguyện đánh đổi thế giới lấy những phút giây chăn gối vĩnh cửu cùng nàng. Nhưng nàng cười khanh khách khi tôi riết lấy đôi môi nàng, hôn tàn bạo và đề nghị một đám cưới tưng bừng. Điệu cười nàng ngang tàng, ngọt ngào, bay bổng, vỡ oà như nước xối. Không giống cảm nhận âm thanh lúc chị cười. Cũng giòn, cũng tan, nhưng đầm chìm bé bỏng. Tôi ngây người buông tay, Hạ My kề sát làn môi mọng căng vào tai tôi, thì thầm cám dỗ đến nỗi tôi chỉ muốn được làm cho nàng

mệt nhoài. Nàng nói:

- Anh yêu à, chúng ta không nên lấy nhau!

Và rồi nàng tiếp tục rong chơi, chúng tôi trở thành người tình của nhau. Cũng phải thôi, thời khắc ấy, nàng mới 23 tuổi, thói ham vui của một kiều nữ không dễ gì bị trói buộc. Bố mẹ tôi điềm tĩnh giới thiệu cho tôi vài cô gái con nhà, kiểu cách, đoan trang, không kém phần nhan sắc. Không ai thoát ra cái nóng bỏng của Hạ My, cũng như cái đẹp tròn trịa của chị. Tôi thờ dài, buông mình xuống ghế nệm. Những ngày như thế ngón thêm ba năm nữa trong kho trai tráng của tôi, trước khi một cô gái khác tiếp tục kề cận bên tôi trong vai trò người yêu. Cô ấy tên Thanh Chi, êm ái như tên. Tôi quen Thanh Chi trong một lần dự triển lãm. Em biết vẽ chút ít, khuôn mặt mang nét đa tài nghệ sĩ. Hà Nội mùa thu năm 2003, tôi nhớ rất rõ, chúng tôi đi bên nhau trong dịu dịu đất trời, không nói nhiều và tôi cẩn thận nắm tay em. Em lơ đãng hướng cái nhìn dò xét về mắt tôi. Em không khiến tôi cần so sánh với chị. Lại. Tôi gói ghém ký ức về chị, ảo ảnh về chị ở nơi sâu kín nhất, để một khoảng trống bao la đón Thanh Chi bước vào. Chúng tôi cưới nhau khi mùa đông tới, kịp thời sưởi ấm những đêm có sương lạnh. Toại nguyện tất cả. Toại nguyện cho đến lúc cha mẹ tôi băn khoăn vì không có cháu. Thanh Chi không thể sinh con cho tôi, cho cha mẹ tôi, cho gia đình tôi. Em đề nghị ly dị. Tôi đề nghị tìm một giải pháp mà cuộc sống hiện đại đang có. Tôi thành đạt. Và điều tôi thiếu chỉ là đưa con với Thanh Chi. Em im lặng. Một sáng, em biến mất, còn lại trên chiếc bàn trang điểm kê cạnh khung cửa sổ đượm nắng lá thư đọng đầy nước mắt. Em bỏ tôi lại phố phường, em đến nơi nào đó núi rừng xa vắng, như ước nguyện thời con gái.

Mọi thứ rơi vào vô vọng. Tôi trở về trạng thái của gã trai năm 17 tuổi, nhìn chị mặc váy cưới trắng quê mùa mà xinh đẹp rồi bỏ tôi. Cha mẹ tôi sắp già hẳn, họ làm lủi dưới tầng một của căn nhà đồ sộ lộng lẫy. Họ chẳng cho tôi chút ý kiến nào nữa. Tôi tạm gác công việc. Giam cầm mình trong căn phòng ngủ vương đầy mùi thân thể Thanh Chi. Tôi, thằng đàn ông 34 tuổi, đẹp trai, phong độ, có địa vị, có gia tài. Nhưng chưa bao giờ hết cô đơn. Những hình ảnh chị ở nơi sâu thẳm tôi đã cất giữ bỗng nhiên bật bung ra, giăng mắc đan thành một nơi trú ngụ. Tôi uống rượu. Thấy rõ mồn một triền đề bát ngát màu cỏ xanh, sắc hoa cỏ xúu xiu tím biêng biếc. Cơn gió tháng Tư trong ánh hoàng hôn, mái tóc chị xoã bay tới tấp ra phía dòng sông. Tôi miên man tận hưởng. Chỉ có lúc ấy, chị mới thuộc về tôi. Nếu tôi có chị ngay từ đầu, thì sẽ không có nụ hôn đầu đời chẳng chút dư vị khi tôi 19, chẳng có màu máu đỏ trinh nữ khi 22 tuổi tôi cướp đoạt rồi trốn chạy, chẳng có Hạ My dữ dội gieo cho tôi bao phút giây hoan lạc rồi hăng hực biến tôi thành tên tình nhân tội nghiệp đầy khao khát bị bỏ lửng. Mà như thế cũng chẳng bao giờ có cái ngày tôi quan tâm, nghiền ngẫm Thanh Chi, biến cô ấy thành vợ và không giữ nổi em ở lại bên mình. Những tình yêu tôi có, với chị là dài đằng nhất. Nhưng loang lổ nhất. Đứt quãng nhất. Tại sao tôi chưa từng trở về nơi có chị, từ ngày chị lấy chồng? Tôi đâu cần bận lòng đến những súrt mẻ gia tộc, tôi cần chị cho những năm tháng đời mình, đưa tình yêu tương đối thời ngây dại trở thành chỗ dựa an toàn và thoả mãn tuyệt đối. Sau tất cả, tôi thêm được ngửi mùi tóc thoang thoảng dập dìu những thứ lá có trong nước gội đầu của chị.

Và tôi về.

Mấy trăm cây số.

Làng quê khác. Sau 18 năm. Đương nhiên phải khác.

- Ở... cậu Sơn nhà ông bà Thường đây sao? Ngần ấy năm trời bỏ xứ mà đi, chẳng thèm ngó ngang nơi có bài vị tiên tổ... gì cơ? Cậu hỏi cô Miên vợ anh Đẩu ấy à? Sao cậu hỏi cô ấy? Cũng bỏ xứ như nhà cậu còn đâu! - Bà lão già nua vừa trả lời vừa cần nhần. Bà ấy vẫn khó tính như cách đây 18 năm tôi từng được uống nước vối của bà

- Bà ơi, đi đâu cơ

- Thì lên thành phố. Cái làng này, người ta chê nghèo nhiều lắm!

Người ta đi Hà Nội hết cả. Nhưng năm nào tôi cũng bán nước cho cô ấy đấy. Chẹp, nghĩ mà tiếc, con bé đẹp đẽ, thơm tho, mà đôi mắt cứ như nhúng nước!

Đúng là chị. Đôi mắt ướt rượt. Tôi quay quắt hồi tưởng. Cái lần chị cầm tay tôi đụng vào người chị, chị cũng nhìn tôi bằng đôi mắt ướt như khóc ấy. Giờ đây, đủ khôn lớn, tôi mới biết, đó là cái nhìn chứa đầy lời nói. Chị muốn nhiều hơn là bàn tay thô kệch vụng về của tôi chỉ lướt vội bên sườn. Những sắc dẻ quạt dần tắt lịm. Gió dưới sông ve vuốt. Chị bật cười khi tôi không làm gì hơn thế. Tiếng cười vỡ lạnh canh cắt cửa.

- À, mà cái anh chồng thì không đi. Vẫn sống ở đây. Cả cô con gái nữa. Chỉ có chị Miên là đi thôi, mà đi gì đi riết cả năm mới về, rồi lúi lúi lại đi... thật tẻ...

Tôi bần thần. Tự nghĩ ra hình ảnh chị lẫm lũi bước trên bờ đê.

Tôi ngập ngừng trước cửa ngôi nhà ngói cũ. Người đàn ông vạm vỡ đang hót thóc ở sân. Tôi lưỡng lự trở ra phía triền đê. Trước mặt tôi là nguyên bản hình ảnh chị của 18 năm trước. Tóc đen. Da trắng.

Môi đỏ. Chỉ đôi mắt là ít buồn hơn chị. Tim tôi thất lại. Chị vẫn như thế, vĩnh viễn gắn liền với bờ đê của chúng tôi, hay là tôi đang tưởng

tượng ra hình bóng chị ngày ấy?

Người con gái trước mặt khiến tôi run rẩy. Lẽ nào, chị đã để dành con bé ở đây để trêu người tôi? Chắc chắn nó là kết quả của đám cưới ngày ấy. Là kết quả, hoặc là nguyên nhân. Chẳng phải chị đã mong muốn có bàn tay đàn ông không chỉ chạm khẽ vào eo, mà còn cao và rộng, thấp và chặt hơn? Và sẽ bứt tung những chiếc cúc áo cảnh giả trên chất vải mỏng sồn, sẽ khám phá hết những tóc đen, da trắng, môi đỏ, những hương thơm, những sóng sánh tiếng cười, những dịu dàng chan chứa! Tôi thật ngốc!

Người con gái bẽn lển vén một bên tóc vào vành tai, cười cười làm duyên. Thì nó đang 18, giống như chị ngày ấy, nó đủ đằm dáng để thích thú khi thấy tôi. Tôi tự biết mình là một thế giới khác lạ, xa xỉ so với con bé, và nếu đặt cạnh những cậu trai làng thô mộc đôi mươi, tôi vẫn còn khá trẻ. Nó đang ở cái tuổi của chị khi liêu lĩnh đặt tay tôi sang người chị.

Con bé đi qua tôi, hơi ngoái đầu tiếc nhìn, rồi quảy nhanh chân về phía ngôi nhà mà khi này tôi chần chừ không dám tiến vào. Tôi tha thiết muốn nhìn miên man vào đôi mắt buồn rười của chị, nhưng tôi đã không có được phút giây ấy với đôi mắt long lanh của con gái chị. Vì, dẫu thế nào, cô gái ấy cũng không bao giờ là chị. Một luồng mệt mỏi thấm đẫm thân xác và tâm trí, tôi dờ dẫm quay ngược lại con đường mà ban sáng tôi đã khấp khởi bước về, không hề băn khoăn vì đã không tìm được chị. Ở một góc độ nào đó, tôi sẽ sợ hãi và ngốc nghếch lần nữa, nếu bắt gặp ánh mắt nhúc nhối của 18 năm về

trước.

.....
Lại là mấy trăm cây số.

Thành phố lại cười khẩy khi tôi về. Những ánh đèn sáng rạng rỡ. Những tiếng ồn đô thị náo nhiệt. Những bụi khói công nghiệp dất dỏ. Tôi ngỡ ngác như mình bị lạc. Chị ở đâu đó, giữa bộn bề nhà cửa, đường xá, người xe này. Chị đã cùng tôi sống trong một thành phố, điều mà tôi chưa hề nghĩ đến. Lúc nào tôi cũng cho rằng chị ở lại nơi thôn quê kia, để mãi rạng ngời xinh đẹp. Có thể người đàn ông may mắn cưới được chị, lại không đem đến cho chị may mắn hạnh phúc thật sự nào, mà chỉ là những chiếm đoạt bù đắp cho chị những khát khao ngày ngồi cùng tôi và muốn tôi biến chị thành đàn bà ấy. Nên chị ra đi. Cũng có thể, chị muốn thực hiện bằng được giấc mơ từ bỏ quê nhà mà cả tôi và chị đều ấp ủ. Mà biết đâu đấy, chị giống như tôi, quay đi trở lại, vẫn muốn vớt vát lại cái khoảnh khắc mà tôi cũng cứ hoang hoải tiếc nuối. Để ngỡ ngác cảm thấy mình không tìm được. Để ngỡ ngác, như cái ngày tôi nhìn theo bóng chị cưới chồng năm chị vừa 18 tuổi...

Ngọc Khánh

Hà Nội, 20 tháng 09 năm 2008

Khánh Thảo

Nỗi đau

Có nhiều thật nhiều kiểu đau. Đau nặng, đau nhẹ. Đau thể xác và đau tinh thần. Chẳng nỗi đau nào hoàn toàn giống nhau vì cơ địa và cảm xúc của mỗi người đều khác.

Chỉ có sự tương tự. Để đồng cảm. Không có phiên bản sao y chang. Ai cũng phải có một nỗi đau nào đó đang đeo đẳng. Chẳng hạn như chị Thanh vừa bị đứt tay hôm qua, hôm nay lại va chiếc chân không teo cơ vào cầu thang, chảy máu. Thế là nằm nguyên trên giường không đi lại được. Đau tê tê. Bình đang nằm trong bệnh viện với một vết mổ ruột thừa còn mới coóng, ngày nào cũng phải thay băng gạc. Chắc là xót lắm. Bố vừa mất việc, lặng lẽ đau, lặng lẽ nén chịu những lời nhiếc móc của dì. Mẹ đã có một cơn đau quặn thắt dữ dội hơn bất cứ cơn đau nào đang có trong gia đình, vào một ngày mùa đông cách đây mười năm, để mãi mãi ra đi, nỗi đau còn đọng lại cả trên khuôn mặt khắc khổ bọt màu mưa nắng. Một cơn đau tim. Cả nhà chuyển lên thành phố khi bố có dì. Tôi vào đại học. Tôi có Vĩnh. Để rồi hôm nay tôi thất tình. Đau không tên. Nhưng ngột thở. Ngột thở vì nó diễn ra vào lúc tất cả những người tôi yêu thương nhất đều đau.

Dì vẫn bảo Vĩnh là "cái thằng mắt một mí trông đến là gian". Tôi không thích câu nói ấy, đơn giản vì tôi không ưa dì, cũng như dì không hề ưa ba chị em chúng tôi. Nhưng bố thì thương dì, bố muốn cho chúng tôi một người mẹ. Vì chúng tôi đều là con gái. Bố cam chịu dì, bố vắt kiệt mình vào công việc. Chị em tôi đứa nào cũng được ăn học tử tế. Thằng Bảo, con riêng của dì với người chồng trước, thì không. Dì cưng nựng nó, coi nó như báu vật, nó hư đốn một cách bản năng. Mới lớp tám mà xác lợc, chẳng bao giờ gọi chúng tôi là chị. Nó chế giễu chị Thanh vì cái chân teo cơ đi khắp khiêng. "Ai mà thêm cái đồ què ấy chứ". Nó nói vậy. Nó gọi Bình là "đồ ông ẹo", vì Bình hay khóc, và vì nó bắt gặp ngôn từ ấy thoát ra từ miệng mẹ nó. Còn tôi, không cà khía, chòng ghẹo gì nó, vậy mà có vẻ nó ghét nhất, nó ghét những tờ giấy khen loại ưu của tôi, ghét chiếc xe đạp mới mà bố mua cho tôi từ số tiền mà bố mẹ cùng nhau cất giữ từ hồi nào hồi nào, ghét cái chậu cây xương rồng Vĩnh tặng tôi mà tôi đã phải mấy lần trồng lại vì nó làm vỡ. Chúng tôi nhin nhục, vì bố.

Bố làm công nhân nhà máy hoá chất nông nghiệp. Nhưng người ta không cần bố nữa. Bố cũ kỹ quá rồi, bố nhầm lẫn những cái tên hoá học tiếng nước ngoài. Bố chậm chạp và lỗi thời. Bố nói chỉ cần chị em tôi nên người, thì mọi nỗi đau, mọi nỗi khổ bố sẽ nhận hết. Nhưng bố đâu biết, ông trời không chấp nhận như thế, ai rồi cũng phải đón nhận những nỗi đau, như một thuyết tự nhiên. Làm gì có hạnh phúc tuyệt đối. Đã chắc gì nhà cao cửa rộng, áo quần xa hoa là không đau? Một ngày nào đó, người ta sẽ thấy người đàn bà vẫn phóng chiếc xe ga màu đỏ đậm đi về căn biệt thự đầu phố điên dại vì phát hiện ra cô tình nhân trẻ trung mà ông giám đốc chồng bà che

giấu cũng có một căn hộ cao cấp, và một chiếc xe còn đẹp hơn của bà. Người ta lại cũng sẽ được thấy cái cô cao cao xinh đẹp mọi đêm vẫn về nhà bằng taxi biến mất, ai nói trước được cô ta không đang nằm trong một bệnh viện nào đó vì những căn bệnh đương thời hành hạ. Và người ta sẽ chăm chú ngắm nghía nỗi đau của những người giàu có, liệu nó có giống nỗi đau của những người nghèo sống tạm bợ cuối ngõ hay nó xa xỉ cao cấp hơn? Ngắm xem nước mắt rơi trên những gương mặt son phấn có nhiều và nhem nhuốc như trên những gương mặt cong lại vì thiếu thốn và vay nợ hay không? Người ta chờ đợi để được thấy người khác cũng đau, chứ không chỉ riêng mình. Như vậy mới không thấy bất công, mới không ảm ức, ghen tị. Vĩnh đỡ tôi dậy vào một lần tôi đau. Ngã. Chỉ thế thôi mà rồi yêu, mà rồi đưa đón nhau gần bốn năm nay. Quê Vĩnh ở một tỉnh miền trung, quanh năm lo ngay ngáy mùa bão lũ. Vĩnh học giỏi, có thể được giữ lại trường. Vĩnh hay nghịch cái đuôi sam sau gáy tôi và thủ thỉ rằng "Vĩnh sẽ cố gắng hết sức để Yên được hạnh phúc. Hãy tin Vĩnh nhé!". Và thật sự thì Vĩnh luôn hết mình. Tôi ngây ngô và trong sáng đón nhận tình yêu của Vĩnh, ngây ngô và trong sáng giữ gìn, xây đắp mộng ước chung đôi. Tôi mong mỗi một cuộc sống yên bình, một gia đình đầm ấm. Tôi cũng mong mỗi sẽ bớt đi một phần gánh nặng cho bố. Chị Thanh đã hai mươi tám tuổi mà vẫn chưa từng yêu, chị mặc cảm với một bên chân không đầy đặn. Chị làm lúi thu mình lại, như một bóng ma, ngày nào cũng lén lút chui lên gác xép chỗ đặt bàn thờ mẹ mà vái lạy. Máy lần dì bắt được, chửi om lên là nhà lúc nào cũng hương khói um tùm như có đám, "đầy âm khí vậy sao ngẩng mặt lên được hả? Mà muốn trù tao chết hay sao? Giời ơi là giời, không có đũa nào nó rước đi, cứ ám tao thế này làm ăn sao nổi hả giời?" Chị

không hề khóc, lại lúi lũi xuống bếp ngồi. Bình sợ dì nhất. Con bé không bao giờ dám trái ý dì. Sáng đi học, chiều lại ra ngoài chợ phụ dì bán hàng. Sạp hàng tạp hoá ấy cũng góp phần vào nuôi nấng chị em tôi, thành thử chúng tôi cũng phải sống biết điều. Bình gầy, xanh rớt, ăn uống không là bao. Tội nghiệp. Khi mẹ mất, nó mới chỉ lên sáu, nó ít được hưởng tình yêu của mẹ nhất.

Chị Thanh không nói gì khi biết tôi yêu Vĩnh, chỉ dặn dò giữ gìn. Có lẽ chị nói thay mẹ. Đến hôm kia, khi tôi ủ rũ khóc lóc gục vào lòng chị bởi Vĩnh nói lời chia tay, chị cũng im lặng, mãi hồi lâu mới nói:

"Chuyện gì đến cũng đến rồi. Nó không còn thương mình thì mình cũng đừng níu kéo. Ngã có đau một chút, thì mới bước thận trọng hơn được". Tôi câm nín, không khóc nữa, bỏ lên nhà ngủ một giấc đến tận tối. Tỉnh dậy vì nghe tiếng dì la mắng ở nhà ngoài: "Con Yên còn chưa dậy hả? Nó định nằm ươn xác ở đó mà không ăn cơm à? Cái thứ con gái vô tích sự! Tưởng học đại học là sướng đấy chắc? Tốn kém vậy không biết rồi có nên cơm nên cháo gì không? Bố mày đã vô công rồi nghề rồi thì chúng mày đi làm mà nuôi ông ấy. Học hành lắm mà không nghề ngỗng thì cũng vứt hết! Vứt hết!". Tôi uể oải ngồi dậy, thấy đầu nặng trĩu, loáng thoáng nghe tiếng chị Thanh nói với dì: "Em con bị mệt, dì nói khẽ cho nó ngủ chút mà dì. Cơm thì phần ra một chút có sao đâu". "Á à, bệnh nhau chứ gì? Đấy ông xem, tôi nói thì sai gì chứ mà chúng nó đã hòa nhau vào chống lại tôi? Các cô con gái mới quý hoá chứ!". Có tiếng bố khẽ khàng: "Thôi, Bình à, vào gọi chị dậy đi con". Tôi bất giác nghĩ, bố trở thành nhu nhược quá, tôi sẽ phải làm gì đó để đưa bố, chị Thanh, và Bình rời khỏi căn nhà này, căn nhà mà dì cậy quyền sở hữu nên chèn ép bố con tôi. Hồi bố theo dì, bố đã bán luôn cả căn nhà dưới quê với lý do "dì các

con nói có lý, tất cả chung một nhà là đủ, bán căn nhà này, một nửa trả nợ, một nửa gửi tiết kiệm, lo cho các con sau này". Oái oăm ở chỗ, chẳng hiểu dì nói những gì, mà quyền sở tiết kiệm ấy lại đứng tên dì. Tôi thì coi như thế là bị lừa, vì dì thì có thương yêu chúng tôi đâu mà nghĩ đến chuyện lo cho chúng tôi sau này? Có lần, tự dưng bố xin lỗi chúng tôi, rằng "bố đã đại dột quá, bố có tội với mẹ các con, giờ thì chẳng cho các con được gì nữa.". Chị em tôi chẳng đứa nào hỏi vì sao, nhưng tôi và chị Thanh đều hiểu là bố đang nói về quyền sở tiết kiệm kia. Thấy chúng tôi không nói, Bình cũng chẳng dám hỏi.

Hôm nay Bình ra viện. Trông sắc mặt nó càng nhợt nhạt hơn bao giờ hết. Nó hỏi tôi anh Vĩnh đâu, mấy hôm nay không thấy anh vào chơi với nó. Tôi thở dài, "đừng hỏi nữa mà, anh ấy không thích chị nữa". Nói tỉnh queo vậy mà lòng tôi đau như hàng ngàn kim châm. Bình giương đôi mắt to nhìn tôi, vẻ ngạc nhiên hoảng hốt lan toả khắp gương mặt xanh xao của nó. "Chị thì có gì mà không thích nữa chứ?". "Chị không biết. Thì trái tim người ta làm sao mình trói buộc được? Em còn nhỏ, không hiểu được đâu". Ừ, đúng là trái tim con người, dễ yêu, dễ ghét. Vĩnh muốn về nơi quê hương đầy cát, đầy nắng, đầy cả bão của Vĩnh sau khi ra trường, còn tôi thì không thể. Tôi không thể bỏ mặc bố, bỏ mặc chị Thanh và Bình. Ngay hôm ấy, con bạn tôi gặp Vĩnh, gọi Vĩnh là "đồ đểu", "Về quê gì đâu! Chẳng qua thừa biết con Yên không muốn lấy chồng xa nên lấy lý do thế thôi. Yên à, mở to mắt ra mà xem Vĩnh của mày là người thế nào. Mày thì không có gì cho Vĩnh ngoài tình yêu cả, nhưng người khác thì có thể cho Vĩnh một suất trong trường sau khi tốt nghiệp. Vì sao

hả? Vì bố người ta làm giáo sư trường này!". Thế đấy. Thế là chia tay. Hình ảnh Vĩnh tan nát trong tôi. Đúng là tôi chẳng giúp Vĩnh được gì ngoài những lời động viên nhau suốt gần bốn năm trời, thậm chí chưa bao giờ mua cho Vĩnh một tấm áo sơmi hần hoi. Những lúc dành dụm được chút tiền, tôi thường mua cho Vĩnh một quyển sách trong cửa hàng sách cũ. Tôi đã thấy đôi mắt thích thú của Vĩnh, tôi đã nghĩ sau này sẽ tích góp một giá sách thật lớn cho Vĩnh. Vậy mà rồi đổ vỡ thật sự. Tôi cần tình yêu của Vĩnh để thấy cuộc sống còn có mơ ước và bớt nặng nề hơn, nhưng Vĩnh thì cần một chỗ đứng chắc chắn cho tương lai.

- Ôi giờ ời, con ời là con, con hại mẹ rồi con ời - Vừa đặt chân đến cửa, tôi đã nghe tiếng dì gào khóc. Dì vật vã dưới sàn nhà, bố ngồi im trong góc, hai tay đan vào nhau vắn vẹo. Một đôi tay gân guốc xạm ngất.

Chị Thanh giúp tôi đưa Bình vào nhà trong. Tôi hỏi chị chuyện gì, chị bảo hình như thằng Bảo thua bạc, trốn nợ bỏ nhà đi rồi. Điều này tôi không quá bất ngờ, vì lâu nay thằng Bảo chẳng tốt lành gì. Cái tôi bất ngờ là thái độ vô hồn của chị Thanh. Tôi cảm thấy không phải là người chị nhỏ bé, yếu đuối đang nói với tôi, mà là một cô hồn lạnh lùng. Có phải chẳng chị ngày nào cũng thả lòng theo hương khói, nên âm khí đã ám ảnh chị? Bình vô thức nắm chặt tay tôi, cái nắm tay tứa đầy mồ hôi dính nhớp run rẩy. Chị Thanh đã quay ra ngoài, những tiếng bước chân cà nhắc lệch trọng lượng vang lên ớn lạnh. Tiếng dì than khóc vẫn náo ruột và the thé ở nhà ngoài.

- Yên à, chị định mở quán cóc đầu ngõ nhà mình, không có việc gì tử tế thì cũng phải làm gì đó. Được một hai đồng cũng đỡ, nhất là vì bố đã... em thấy sao?

- Cũng được chị ạ, nhưng em sợ chị vất vả. Mọi công việc trong nhà chị đều lo hết. Chân chị đi lại khó khăn. Em là đứa khoẻ mạnh nhất, vậy mà chẳng biết làm gì cả.

- Em là đứa học hành khá nhất. Em phải học vì mẹ muốn thế. Học để mà đổi đời chứ em. Làm công nhân như bố thì khổ lắm. Hồi đó bố cứ muốn chị học hết phổ thông, nhưng rồi chẳng để làm gì cả. Chị chỉ ở nhà thôi mà cũng thêm một miệng ăn. Em phải học, đi làm nhà nước, rồi còn giúp Bình vào đại học chứ!

- Dạ.

- Chị có ít tiền bà nội cho từ hồi bà mất, vẫn cất đi chưa biết làm gì, ngày mai chị đưa em, em đi mua các thứ giùm chị, rồi ngày kia chị sẽ dọn hàng. Tối nay chị sẽ thưa với bố và dì.

Trong khi chị Thanh nói, cái vẻ vô hồn u ám vẫn loáng thoáng ẩn hiện, nhưng tôi cũng vui vì chị có một ý định tốt. Xưa nay chị vẫn ngại tiếp xúc mọi người, thế mà nay lại mạnh dạn đề nghị bán quán. Tôi thấy chị khế nhảm tính, khế cười, điều mà đã lâu lắm rồi tôi mới để ý. Tôi cứ vui mình vào sách vở, vào mối tình với Vĩnh, chẳng thêm quan tâm đến chị. Cả Bình nữa, con bé dù gầy gò nhưng có cao hơn, nó đang ở độ tuổi mới lớn, và cũng giống như tôi, nó được chị Thanh nhắc nhở mọi chuyện cần thiết của một thiếu nữ, điều mà lẽ ra dì phải làm thay mẹ tôi.

Cái quán cóc gọn gàng của chị Thanh vậy mà cũng đông khách. Gọi là quán cho oai chứ thực ra chỉ có một cái kệ nhựa và mấy cái ghế con con, dọn sát đầu ngõ, để tránh được nắng, và tránh cả lối cho mọi người đi lại. Người trong ngõ hay người đi ngang ngõ đều thích ngồi lại đôi phút nhâm nhi một ly trà đá năm trăm đồng, hay hút một điếu thuốc, để thư giãn theo cái cách bình dân nhất. Tối tối, khi tôi và

Bình đã mơ màng ngủ, chị lại khe khẽ mang những tờ giấy bạc bán được trong ngày ra đếm, vuốt phẳng, rồi cất cẩn thận vào chiếc hòm tôn be bé cũ kỹ dưới gầm giường, dĩ nhiên còn có cả khoá nữa. Tôi thấy chị thích di chuyển nhiều hơn, hay mỉm cười nhiều hơn. Có hôm, chị kể cho tôi và Bình nghe về một người con trai tốt nào cũng đến ngồi một mình, và trò chuyện với chị. Đôi mắt chị lấp lánh khác lạ. Tôi không gặng hỏi nhiều, sợ chị xấu hổ, nhưng tôi thầm vui và thầm hy vọng một điều gì đó hạnh phúc sẽ đến với chị. Ngoài chiếc chân bị teo cơ, còn lại chị là một người tuyệt vời.

Vĩnh bất ngờ đến tìm tôi vào một tối muộn, khi mà mọi cảm xúc và nỗi đau trong lòng tôi đang nguôi ngoai dần để tập trung vào viết luận văn tốt nghiệp. Vĩnh gầy hơn, dù hình như mới mẽ hơn. Cái vẻ đẹp trai mộc mạc còn nguyên. Khi Vĩnh đứng trước mặt tôi, trong lòng tôi xáo động nhiều, bồi hồi nhưng lạ lẫm. Phải, dấy lên một chút gì đó của tình yêu đổ vỡ, nhưng cũng chính vì đã đổ vỡ nên nó không nguyên vẹn, không giống như cái thời tôi có Vĩnh và yêu Vĩnh bằng một trái tim trong sáng, an lành, cái thời mà mỗi tình sinh viên của chúng tôi còn chân tình và ngọt ngào. Vĩnh bối rối. Tôi lặng im. Hai đứa đi lững thững bên nhau, dưới đèn đường vàng vọt. Gió buổi tối êm êm, chỉ đủ làm những sợi tóc mai mỏng mảnh của tôi khẽ bay lơ lửng trên trán và tai.

- Xin lỗi Yên - Vĩnh nói, tiếng nói nhẹ một cách mơ hồ.
- Vì điều gì hả Vĩnh? - Tôi hỏi, đột nhiên thấy khó thở, cứ như có cái gì đó vừa chặn con tim tôi không dẫn máu nữa.
- Vì đã làm tổn thương Yên, Vĩnh có lỗi.
- Chẳng ai bắt lỗi Vĩnh đâu, trái tim vẫn nằm bên trái đấy thôi, trách làm gì nếu nó làm những điều không phải.

- Vĩnh đã quyết định sẽ đứng vững bằng chính sức mình. Thầy An đang hướng dẫn Vĩnh làm luận văn. Thầy nói đề tài của Vĩnh mới và sáng tạo, nên thầy rất thích và chỉ bảo tận tình lắm. Nếu Vĩnh làm tốt.

- Chỉ là "nếu" thôi sao?

- Không, nhất định Vĩnh sẽ làm tốt, Vĩnh sẽ có cơ hội được giữ lại trường. Vĩnh đã nghĩ rất kỹ về đường đi cho mình, có điều.

- Điều gì cơ?

- Vĩnh có lỗi với Yên. Vĩnh muốn có Yên sát cánh, như xưa, và mãi mãi.

- Liệu như thế có tốt thật hay không?

Vĩnh không trả lời. Tôi hít thật sâu, thấy máu trong người lại lưu thông bình thường. Vĩnh đang ngay cạnh tôi, đang quay lại với tôi, nhưng sao tôi dường như không muốn thế. Lòng tự ái cao ngạo không hẳn là lý do. Việc Vĩnh chia tay tôi hôm ấy, đã khiến tôi nhận ra mình thật sự cần gì và nên làm gì. Trở về với tình yêu và với Vĩnh, tôi có thể làm gì cho Vĩnh không, và liệu hai đứa đến với nhau, có thể mang lại cho nhau cuộc sống như mơ ước? Giả như Vĩnh tìm tôi khi cả hai đứa đã khác bây giờ, đã có thể thật sự lo được cho nhau, thì tôi sẽ không ngại ngần gì mà lao vào vòng tay của Vĩnh. Tôi còn yêu Vĩnh. Nhưng tôi sợ mất Vĩnh một lần nữa khi tôi chẳng có gì để cho Vĩnh trên con đường phía trước. Và Vĩnh, thì đâu hơn gì tôi? Hai đứa còn quá trẻ để chắc chắn được tương lai. Vĩnh còn bố mẹ già yếu cần phụng dưỡng, còn hai đứa em đều sắp bước vào đại học cần được chăm lo. Và tôi, tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm với bố, với chị Thanh và Bình, vì tôi là đứa được mong chờ nhiều nhất. Tôi chưa thể can đảm trở lại với tình yêu của Vĩnh, khi mà tôi vừa nhận ra cuộc sống không tồn tại chỉ với mộng mơ. Những gì mà một thời

tôi và Vĩnh đã ước ao, đâu phải chỉ cần cứ thuận hoà, êm ấm, hiền lành và trong sáng là có được?

Tôi quay sang phía Vĩnh, thấy Vĩnh trầm ngâm. Người con trai của tôi không mạnh mẽ như tôi đã nghĩ. Cả hai đứa tôi. Chính Vĩnh cũng chẳng thể khẳng định liệu Vĩnh có khác được hôm nay? Khi mà xã hội ngoài kia quay những guồng vội vã chẳng đợi chờ, danh vọng, tiền bạc và đau đớn luôn đi cùng với nhau, khi mà người ta đi qua nhau còn giả như vô tình không thấy, tình yêu gắn liền với toan tính và so đo. Cả Vĩnh, cũng đã có lúc rơi vào sự bẽ bộn ấy, đã có lúc suýt đánh mất tâm hồn mình, thì tôi bắt đầu hoang mang. Vì tôi đã yêu thương, tin tưởng Vĩnh, đã nghĩ thật giản đơn, rằng cứ mơ một cuộc sống bình yên là đủ. Nếu chỉ có hai đứa thôi, thì khác.

- Yên à, Vĩnh nhớ Yên nhiều lắm, chúng mình lại ở bên nhau có được không?

- Nghe Yên nói này Vĩnh, chúng ta nên cho nhau thời gian, và hãy suy nghĩ thật kỹ về những lựa chọn, vì mỗi lựa chọn sẽ đem đến những lối đi khác nhau. Yên đã từng tưởng rằng cứ yêu nhau thật lòng là đủ, là sẽ có tất cả hạnh phúc, nhưng giờ đây Yên đã nghĩ khác. Vĩnh có chắc là Vĩnh muốn đánh mất cơ hội mà Vĩnh đang có không?

Vĩnh lại im lặng. Và im lặng suốt quãng đường còn lại, im lặng cả khi hai đứa tạm biệt nhau, mà tôi biết có thể là tạm biệt mãi mãi. Chị Thanh đứng ở cửa, mái tóc xoã dài, trông buồn như chính tâm trạng của tôi. Nhìn chị, tôi bật khóc, khóc cho lần chia tay thứ hai với Vĩnh, mà lần này, tôi là người từ chối.

Đã lâu lắm rồi, hôm nay bố lại ngồi nói chuyện với mấy chị em tôi. Dì dạo này theo người ta đi buôn, gian hàng ở chợ đã giao cho người

khác. Cứ ba ngày dì lại đi một lần, về đến nhà chỉ lo kiểm hàng, rồi ăn cơm và ngủ. Thằng Bảo đi một thời gian lại về, rồi lại đi. Trông nó già căng, cái đầu nhuộm vàng khè táo tợn. Nó chỉ cần mẹ nó khi cần tiền. Nó không cần một gia đình, không cần tình yêu thương và lòng khoan dung. Căn nhà chúng tôi vì thế mà nhẹ nhõm hơn, ít lời chửi mắng đay nghiến hơn, ít những thái độ xấc xược hơn. Bố xin được một chân bảo vệ đêm, cứ sáu giờ tối đã chuẩn bị đi, tận bảy, tám giờ sáng hôm sau mới về. Tối nay bố nghỉ. Bố gọi mấy chị em ngồi quanh bàn uống nước sau khi tôi và Vĩnh hai ngả quay lưng vào nhau mà đi.

- Từ hồi mẹ mất, bố đã khiến các con chịu khổ rồi. Bố thật chẳng ra gì, không lo nổi cho các con. Dì các con tuy có hơi khó tính, nhưng dẫu sao, dì cũng vất vả vì bố con mình. Bố cũng đã già rồi, chẳng muốn thay đổi cuộc đời lần nữa. Chỉ mong các con trưởng thành và bay được cao được xa như người ta - Bố ngừng lại một lát, rồi tiếp - Bố ít nói chuyện với các con hơn xưa, nhưng lúc nào bố cũng yêu các con. Bố mừng lắm, vì hôm nay Thanh đã nói cho bố biết quyết định quan trọng. Bố tin con. Và bố tin quyết định của con.

Má chị Thanh đỏ hồng ngượng ngùng. Khi tôi và Bình còn chưa rõ lắm về câu chuyện chị Thanh nói với bố thì chị đã lấy cốc xuống xem bếp lò đã ủ chưa và rời đi. Tôi hỏi ngay:

- Chị Thanh quyết định gì vậy bố?
- Chị con muốn lấy chồng.
- Lấy chồng? - Cả tôi và Bình đều vừa ngạc nhiên.
- Ừ, chị đã nói chuyện với bố rồi. Người mà chị con thương là một giáo viên, hình như là bạn của cậu Kiên hàng xóm. Chị các con được vậy là bố an tâm lắm. Tội nghiệp nó, sinh ra đã thiệt thòi. Mong là

người ta thương nó thật lòng.

Khuya. Tôi thấy băng quơ. Chờ mãi chị Thanh mới xong những việc lật vật chị luôn cố làm gọn gàng trước khi đi ngủ. Chị vừa lên giường, Bình vội ôm luôn lấy chị thả thỏ:

- Chị ơi, anh ấy như thế nào? Có phải cái anh tối nào cũng đến uống trà đá mà chị kể không?

- Ừ, anh ấy hiền lắm. Anh ấy không chê chị, chị thấy lạ lắm.

- Hi hi, vậy là chị yêu anh ấy đấy mà. - Bình cười rúc rích - Thế là em sắp hết được ôm chị rồi. Chị Yên không cho em gác chân đâu.

- Anh ấy tên là Sơn, anh ấy nói sẽ sắm cho chị một cái cửa hàng nho nhỏ, ở nhà bán hàng và chăm sóc mẹ. Anh ấy chỉ có mỗi mẹ thôi.

Chị cười mỉm, bất giác quay sang tôi đang im lặng:

- Yên à, hồi tối Vĩnh nói gì với em?

- Vĩnh muốn quay lại, nhưng em từ chối chị ạ.

Lại im lặng. Cả tôi, cả những người tôi yêu thương đều thích sự im lặng hơn là lời nói. Im lặng để suy tư, để sâu lắng. Cũng có thể vì sợ làm đau lẫn nhau bằng những lời nói lỡ có vô tình.

Đêm cũng yên ắng khác thường. Tôi biết chị Thanh chưa ngủ như tôi, chỉ có Bình là đang no giấc. Nhưng không ai lên tiếng. Tôi mong trời sáng, mong ngày mai không mưa, cũng không nắng. Mong nỗi đau vá víu trong lòng mình sẽ không trĩu nặng như hôm nay. Mong chị Thanh hạnh phúc, dù chỉ là hạnh phúc bình dị, như tôi đã mơ với Vĩnh, một mái nhà yên ấm, cuộc sống nương tựa không bon chen. Giấc mơ mà tôi đã không mơ nữa. Tôi biết mình sẽ cần nhiều hơn thế. Những trang luận văn cuối cùng. Một người mạnh mẽ và quyết đoán hơn Vĩnh. Thật thế, để không đau nhiều như bố, không đau nhiều như Vĩnh đã khiến tôi đau. Một người nào đó sẽ không làm trái

tim tôi lo sợ mất mát.

Chị Thanh khe khẽ trở mình sang tôi, vòng tay ôm lấy tôi, thì thào:

- Ngủ đi em, trời sắp sáng rồi đây.

15/8/2006

Nguồn: <http://evan.vnexpress.net/News/tac-pham>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 23 tháng 6 năm 2009